

ΠΑΝΔΡΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

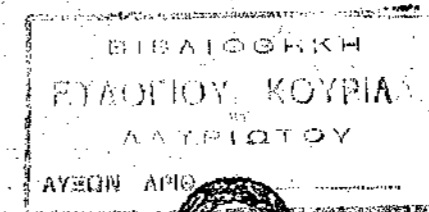
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ, Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ, κλπ.

ΤΟΜΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ.

ΑΠΟ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1856 ΜΕΧΡΙΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1857.

ΑΘΗΝΗΣ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΠΑΝΔΡΑΣ.

1857.

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΙΟΥΛΙΟΥ, 1856.

ΤΟΜΟΣ Ζ΄.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 151.

ΛΟΓΙΟΙ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ ΤΗΣ ΙΔ' ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ.

Τίλος. (Ίδε φυλλ. 150).

—οοο—

Τίνες αἱ σχέσεις ἀναμέσον ἀνδρῶς καὶ γυναικὸς ἐν τῇ πολυθεϊκῇ κοινωνίᾳ; Ἰδίως δὲ, τίς ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ὡς πρὸς τὴν ἐξευγένειαν τῶν ἠθῶν, καὶ τὴν πορείαν τῆς πολιτείας;

Ἡ κατάστασις τῆς ἀρχαίας γυναικὸς ὑπάρχει συγγρόνως καὶ ὑψηλῇ καὶ ταπεινῇ. Ὑψηλῇ μὲν ἐν τῇ θεωρίᾳ, ταπεινῇ δὲ ἐν τῇ πράξει.

Ὁ δαιμόνιος Πλάτων, ὁ θύσας ταῖς Χάρισι μετὰ χάριτος ἀπαρμιλλῶν, οὐ μόνον παραχωρεῖ τῇ γυναικὶ τὴν ἰσονομίαν καὶ ἰσοπολιτείαν κατὰ πάντα, ἀλλὰ καὶ εἰσάγει αὐτὴν θερραλέως εἰς τὸν ἰδανικὸν τῆς πολιτείας του παράδεισον. Ἡ Ἀφροδίτη του ἠ Οὐρανία, ἡ ἀντίθετος τῆς Κοινῆς Ἀφροδίτης, εἶναι, κατ' αὐτὸν, μήτηρ καὶ τροφὸς τοῦ Ἐρωτος τοῦ καθυρῶ, τοῦ ἀμώμου, τοῦ φανταστοῦ, τοῦ

καὶ ἐντέθεν κληθέντος Πλατωνικοῦ, κατὰ διαστολὴν τοῦ ἑτέρου Ἐρωτος, ὅστις παρμικός, καὶ ἀσελγής, καὶ κτηνώδης ἰδν, γεννᾶται παρὰ τῆς Κοινῆς. — Ἰδοὺ δύο πρόσωπα, δύο πλάσματα διακεκριμένα, καὶ ἀπροσίτως, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῇ αὐτῇ πολιτείᾳ συμπολιτευόμενα· τὸ πρῶτον, δειμιόργημα φιλοσοφίας, τὸ δεύτερον, ὑπάρχει πραγματικῶς. Ἄνω μὲν, ἡ κατ' ἰδέαν Ἀφροδίτη, ἀφρημένος ἔσθημα· κάτω δὲ, ἡ Ἀγροαία καὶ Κοινὴ, τοῦτέστιν ἡ γυνὴ τῆς τότε κοινωνίας, ἡ ἰσ τ ὀ ν ἐ π ο ι γ ο μ ἔ ν η καὶ τ ὀ λ ἔ γ ο ς ἀ ν τ ι ὀ ω σ α, ἠδονῆς ἐργαλείον, τεκνογόνος μηχανή. Τὰ δύο ταῦτα πρόσωπα ἀφίστανται ἀπ' ἀλλήλων, ὅσον τὸ χροσὸν ἐκεῖνο ὄναρ τοῦ Πλάτωνος ἀπέχει τῶν ἠθῶν τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, καὶ τῆς ἐν ἰσχίει νομοθεσίας.

Ἡ Ἐνοράκωσις ἐργεταὶ τὸ χάσμα πληροῦται ἢ διαφωτίζεται ἀφ' ἑαυτοῦ· ὁ τρίτος καὶ οὐσιώδης ὄρος ἀποκαλύπτεται. Θυῖμα ἀφνίδιον καὶ παράδοξον, ἐνόπιον τοῦ ὁποίου ὁ ἀνθρώπινος νόος καταλλήσεται, προεῖται!

Ὁ Θεὸς τῆς ἐλευθερίας, ὁ ἀθάνατος Λόγος τοῦ Θεοῦ, μιὰ τῶν ἡμερῶν καθίεταται παρὰ τὴν πύλιν τοῦ

Οι χρονογράφοι οἱ τοι, σχεδὸν ἅπαντες αὐλικοὶ καὶ ἀξιωματικοί, Λογοθέται, Χαρτουλάριοι, Σκευοφύλακες, Πρωτοβεστιαριοί, Παρακοιμώμενοι, ἦγον τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἀὐτοκράτορος Ῥωμαίων φοιτηταὶ ἐνδεδυμένοι τὸν Ἀπτικὸν τρίβωνα, καὶ ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ ταμείου διατρεφόμενοι, καὶ μισθοδοτούμενοι, δὲν ἀπέχουσι τῆς κολακείας, ὅταν ἡ χρειατὸ καλέσῃ, καὶ τότε μάλιστα μεγαλοῤῃμονοῦσιν. Ἡ πρὸς τὸν πρεσβύτερον Ἀνδρόνικον εὐγνωμοσύνη τοῦ Πλατωνικοῦ Γρηγοῤῃ διαδηλοῦται εἰς τρόπον καὶ εἰς ὕρας, οὐ μόνον τοῦ πανηγυριστοῦ ἀνάξιον, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐγκωμιαζομένου προσέτι προσώπου, οὐ ἄλλως ἀναμφίλεκτα τὰ προτερήματα. Βασιλεῦ, ἐμφωνεῖ ἔνθεός ὁ τοῦ Ἀυτοκράτορος εὐνοούμενος, οἱ ἦτοι τῆς φωνῆς σου τοσοῦτον ἠδέως ἠχοῦσιν, ὥστε τοὺς μὲν ἀκροατὰς καταθέλουσιν, εἰς δὲ τὰ ὠτα καὶ τὴν μνήμην τῶν ἀποχωροῦντων διαρκοῦσι προσεκολλημένοι, καθάπερ γεύσις μέλιτος ἐν τῇ γλώττῃ. « Ἀλλὰ γὰρ ἄλση, καὶ λειμώνες, καὶ ἐρημίαι περιχρῶνται ἦρας ὡρὰ ὑπὸ τῶν ὠδῶν τῶν ὠδικωτάτων ὄρνιθων σου δὲ τῆς σῶφρονος εὐγλωττίας, ἀντὶ μὲν ἕκαστος, ὁ τῶν τεσσάρων ὠρῶν κύκλος διηγεκίης ἀντὶ δὲ λειμώνων, καὶ ἁλῶν, ἥπειρος ἔπασα, οὐχ ὅσῃν Ἡρακλέους ὀρέουσι, στήλαι, ἀλλά, σύμπαν, φημί ὅσον, ὅτε τῆς οἰκουμένης ἐνδον, καὶ ὁ κύκλος διάκοσμος ἐξυφαίνει, Ἀπτικῶς παντός ἐναργέστερον τὰς σὰς ἀρετὰς διαγράφω. » Ἀκολουθεῖ δὲ ἐπὶ ἐξ ὁσέλιδος ὀλοκλήρους πλέκων τηλικούτων ἐγκωμίων, καὶ παραβάλλων διαδοχικῶς τὸν ταλαίπωρον Ἡρώ του πρὸς τὸν Σολομῶντα, τὸν Ὀρφέα, τὸν Πυθαγόραν, τὸν Σόλωνα, τὸν Νέστορα, τὸν Σωκράτη, τὸν Πλάτωνα, τὸν Περικλῆ, τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ τὸν Μιλτιάδην, οὐς πάντας τούτους κρίνει τοσοῦτον ὑποδεστέρους τοῦ ἐρυθροπεδίου βυζαντινοῦ, « ὅσον ἐν βυψιδαίαις, τῶν ἄλλων κηρύκων τῶ ὑπερφανεῖν Στέντωρ » (*).

Οἱ ἀκατάχρησις γλώσσης τε καὶ παιδείας, οἱ τῶ ὄντι ἀνδραποδωδὴς καὶ ἀγενοῦς καὶ ἀκακεία ἐκ μέρους ἀνδρός, ἄλλως κεκοσμημένου μετὰ σπανίων διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν δωρημάτων! Ἡ διάλεκτος καὶ ἡ φιλοσοφία τῶν προπατόρων ἐξευτελιζοῦνται τοιουτοτρόπως, δὲν θεραπεύονται. Καὶ ἐξευτελιζοῦνται παρὰ τίνος; ἰαρεῖα διασήμου ἐλληνιστοῦ καὶ ἀρχαιολότρου ἐξευτελιζοῦνται καὶ ὑποβιβάζονται εἰς στίχους ἀναπεπλησμένους πάσης κωπίας καὶ φαυλότητος. Ἀναπλάσσεται ἡ διάνοια καὶ διαστρέφονται τὰ ἦθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν προβιβάζεται τῶν πραγμάτων ἡ ἀλήθεια, οὐδὲ ἐνθαφρύνεται ἡ φρονιτις περὶ τοῦ δημοσίου.

Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀνωτέρω πάλῃ ἀναμείσων τῆς συνειδήσεως τοῦ συγγραφέως καὶ τῆς αὐλικῆς, ἡ ὀρθώτερον τῆς προσωπικῆς του θέσεως, γίνεται καταφανεστέρα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀνδρόνικου, καὶ τὴν ἀναγόμευσιν τοῦ Καντακουζηνοῦ, καθ' ὃν χρόνον ὁ ἱστορικὸς δὲν χαίρει πλέον τῆς πλήρους

(* Βιβλ. II, κεφ. 7.

ἐννοίας τοῦ βασιλέως. Τότε ἀναλαμβάνει τὴν ἀποβλήθεισαν ἰσχὺν ἢ ἐλευθεροστομία, τότε καὶ ὁ συγγραφεὺς αἰσθάνεται, μεταξὺ τῶν δακτύλων, τοῦ καλέμου του τὴν ἀξιοπρέπειαν. Ὁ Γρηγοῤῃ ἀγορεύει ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος, καὶ ἐνώπιον τῶν αὐλικῶν. Βουλόμενος δὲ νὰ στιγματίσῃ τὴν χαμέρπειαν τῶν ἀνδραποδωδῶν παρασίτων τοῦ Καντακουζηνοῦ, ἐμφωνεῖ: « Πῶς γὰρ ἀνμειγῆ τὰ ἀμικτα, σοφία, λέγω, καὶ κολακεία; Εἰ γὰρ σοφός, οὐ κόλαξ; εἰ δὲ κόλαξ, οὐ σοφός. Ὅταν δὲ καὶ περὶ Θεοῦ τὰ τῆς διαλέξεως ἦ, τότε οὐδ' εὐσεβῆς ὁ κόλαξ. Ἄλλως τε καὶ τῆς σοφίας, εἰ πρὸς ἀνθρωπίνην ἄπασαν συγκρίνοιτο εὐγένειαν, τοσοῦτο διαφερούσης, ὅσον ὄβολου λυχνίτης, τοσοῦτο διαφερέων καὶ τὴν τῶν σοφῶν ὀμίλιαν, συγκρινομένην πρὸς ἀνδραποδωδὴ καὶ ἀγενοῦ κολακείαν. Ἡ πολλὴ μὲν ἀναλογία εἶη, καὶ παραπλήσιον, ὥσπερ ἂν εἰ ἐνεκάλει τις Ἀχιλλεῖ μὴ βουλομένῳ Θεοσίτην εἶναι, ἢ τῶ λέοντι μὴ τὴν ἀλωπεκῆν ἀλλαττομένην τῆς λεοντῆς » (*).

Τὰ τῆς συγγραφῆς τέσσαρα τελευταῖα βιβλία, ἐξ ἑκκτὸν περίπου καὶ τριάκοντα μεγάλων σελίδων συγκείμενα, ἀσχολοῦνται σχεδὸν καθόλου εἰς τὴν ἀνασκηνῆν τοῦ περιφύμου Παλαμειτικοῦ φρονήματος περὶ Θεωριεῦ οὐ φωτός, οὐ αἱ ἐριδες καταθρήθησαν ὅλην τὴν Ἑλλάδα χρόνον πολλόν, καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ μνήμη συνδέεται δικαίως μετὰ τῆς τοῦ γένους τελεικῆς αἰμαλωσίας.

Τὴν δυσποιώνιστον ταύτην μετεωρολεσχίαν ἐγείρει πρῶτον εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ εἰς Θεσσαλονικίαν, εἶτα δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀνήρ τις εὐφιέστατος, καὶ ἐκ τῶν πάνυ σοφῶν τῆς Ἰδ'. ἐκατονταετηρίδος, ἐκ Καλαβρίας ὀρμώμενος, ὁ διαδόχτος ἑλληνοδιδάσκαλος τοῦ Πετράρχου, Βαρλαάμ τὸ ὄνομα. Τὰς δὲ συζητήσεις παρατείνει ὁ Θεσσαλονικῆς Παλαμάς μετὰ πολλῶν ἄλλων Ἀνατολικῶν Πατέρων, καὶ μετὰ τοῦ βασιλέως Καντακουζηνοῦ, ὅστις εἰς τὴν λογομαχίαν φαίνεται μάλιστα ἐν τῶν κυριωτέρων προσώπων.

Ἀλλὰ περὶ τίνος πρόκειται; τίς ἡ αἰτία τῆς ἐριδος;

Ἄγωμεν βραδέως! Πρόκειται περὶ Φωτός καὶ περὶ Φωτισμοῦ. Σπουδαία ἡ αἰτία.

Ἰδοὺ τὸ ζήτημα. Ἐξεστὶν ἡμῖν τοῖς θνητοῖς, ἐὰν ἐμβασθῶμεν εἰς ἑαυτοὺς, ἐὰν καταβῶμεν εἰς τὰ βῆθη τῆς ἡμετέρας συνειδήσεως, μᾶλλον δὲ ἐὰν προσηλωσῶμεν ἀσκαρδαμυκτὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ μέσα τῆς γαστέρας, πρὸς τὸν ὀμφαλόν, εὐρεῖν ἐνθάδε καὶ ὄρῃν φῶς τι οὐράνιον ἀνακαλύπτων τὴν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ, « σωματικαῖς ὀφθαλμοῖς ὄρῃν τὸ φῶς τὸ τῆς Μεταμορφώσεως, καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν οὐσίαν; »

Ὅτινα, τοὐλάχιστον, τίθενται τὸ ζήτημα οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Παλαμά, ὁ Βαρλαάμ, ὁ Γρηγοῤῃ, ὁ Ἀκίνδυνος καὶ ἐπίλοιποι. Ὅμως οἱ Ἀνατολικοὶ Πατέρες κραυγάζουσι κατὰ τῆς βλασφημίας. Ἰσχυ-

(* Βιβλ. ΙΘ', σελ. 890, Ἐκδ. Παρι.

ρίζονται δὲ, ὅτι δὲν πρόκειται παντάπασιν περὶ φυσικοῦ καὶ ὄρατου φωτός, ἀλλὰ περὶ τοῦ νοεροῦ καὶ πνευματικοῦ καὶ θεοῦ ἐκείνου τῆς Μεταμορφώσεως, ὅπερ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, πλὴν δὲν γίνεται φανερόν εἰμὴ τοῖς Ἀγίοις καὶ τοῖς ἐκλεκτοῖς.

Ἀδυσώπητος ἀρχεται πάλῃ μεταξὺ τῶν δύο μερῶν, τοῦ μὲν Βαρλαάμ καταδικάζοντος τὴν Ἀγιορειτικὴν δοξασίαν καὶ συνήθειαν, τοῦ δὲ Παλαμά ὑποστηρίζοντος αὐτήν. Ὁρίμῃ ἀκρίτῃτος ἀμφοτέρωθεν. Βιβλία γράφονται ὑπὲρ καὶ κατὰ τῆς Θεωριεῦ ὀπτασίας, περὶ Φωτισσεως, περὶ Θεοπτερίας. Σύνοδοι ἀλλεπάλληλοι συγκροτοῦνται. Καὶ ἐπὶ τέλους οἱ Πατέρες ἀποτέμνουσι τὸν Ἰταλὸν Βαρλαάμ, καὶ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτοῦ, τοῦ πληρώματος τῶν ὀδοδῶν, καὶ παραδίδουσι αὐτοὺς τῶ ἀναθέματι, « ὡς βασφημοῦντας εἰς τὴν θεότητα τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν φυσικὴν τῆς Τριῆδος ἐνέργειαν καὶ Χρῆρην καὶ Ἑλλαμψιν ».

Ὁ σπουδογέλου Βαρλαάμ, ὁ ἀποστατήσεως προηγουμένως τοῦ Παπισμοῦ, λαλεῖ καὶ γράφει ἐξίσου τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν νεωτέραν ἐλληνικὴν. Ἐκδοθέντος τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου, οὗτος μὲν ἀποστατεῖ πάλιν τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ ἀπερχόμενος εἰς Ἰταλίαν ἀποκαλεῖ τοὺς Γραικοὺς, κατὰ μὲν τὴν γυδαίαν Ἀμμουριδας (Αμμουριδας), κατὰ δὲ τὴν Ἀπτικὴν Ὀμοφλοψύχους καὶ Παλαμητιάς (*).

Ὁ δὲ Γρηγοῤῃ, ἀθυμῶν περὶ τῆς Ἐκκλησίας, δυσελπιστῶν ἐπὶ τοιαύτη πατρίδι, ἀλλὰ καὶ ἀποβαλὼν τὸ αὐλικὸν ἀξίωμα, πρῶτον μὲν ἀφαντος ἐγκατακλείεται ἐν τῶ οἴκῳ, ἐφεξῆς δὲ, κατὰ μίμησιν τοῦ εὐεργέτου τοῦ Ἀνδρόνικου, ἀσπάζεται τὸ μοναχικὸν σχῆμα, καὶ καταλιμπάνει τὴν κοινωνίαν. — Εἰς Ἰταλίαν, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀντὶ τῆς ἐγλείστου ζωῆς, καὶ τῆς μοναχικῆς μελαμφορίας, ὁ δάντης ἤθελε προτιμήσει μυριακίς τὴν ἐξορίαν, καὶ τὴν διὰ συγγραφῆς δημοτικῆς ἀνακούφισιν τῆς λύπης του.

Ἀλλὰ καὶ τοὶ φιλόσοφοι, ὁ Γρηγοῤῃ πιστεύει εἰς τὴν ὄνειρομαντεῖαν. Ἐν τῆς ἡμέραις τῆς φυλακισιάς του ὄρεῖ προφητικὸν ἐνόπτιον, προμηνῶν τὴν μέλλουσαν δυστυχίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πατρίδος. « Καὶ μοι ἔδοξεν ὄναρ, τῶν ἐλῶν τις ἐπιστάς, χιτρε (φάσκειν) καὶ μὴ ἀθύμει, θεόν, ὑπὲρ οὗ τοῖς ἀθλοῖς ἐγκαρτερεῖς τούτοις κράτιστον ἔχων ἐπίκουρον. Ὅθεν γὰρ οὐκ εἰς μικρῶν τούτουσι τοὺς τῆς εὐσεβείας διώκτας, οὐχ οἷα μόνον ἡμῖν ἐπήνεγκαι πάσχοντας τὰ δεινὰ, ἀλλὰ καὶ μακρῶ σχετικώτερα. Ἐκπολεμηθήσανται γὰρ κατ' ἀλλήλων, βσιλεὺς κατὰ πατριάρχου καὶ κατ' ἐπισκόπων, καὶ αὐ κατ' ἀλλήλων ἐπισκόποι καὶ τοῖς ἀλλήλων ἀναθεματισμοῖς, καὶ τοῖς οικείοις πεσοῦνται. Καὶ ἐξωσθήσεται μὲν τῶν ὀρῶν ὁ Πατριάρχης ἀντεισαχθήσεται ὁ ἕτερος καὶ μετ' ὀλίγον τὰ ἅμωια πείσεται καὶ αὐτούς. Καὶ ὁ βσιλεὺς τὴν βασιλείαν ἄμα ζημιώσεται σὺν ἀτιμίᾳ ποικίλῃ. Καὶ πρό γε τούτων ὁ Πα-

λαμάς τοῖς βραβείοις ὀλώσεται, καὶ μὴ ὅτι τὰ ἐχθίστα, ὅτι μὴ καὶ τὰ αἰσχίστα πείσεται. Οἱ δὲ πλείους τῶν ἐπισκόπων, σεισμῶ κλονηθείσης τῆς Ῥωμαίων γῆς βιάσῃ, αὐταῖς ἐπισκοπαῖς καὶ οἰκίαις συγχωσθήσονται, καὶ αὐτάνδρους φάναι ταῖς πόλεσι. Καὶ τοῦτ' ἂν εἴη καθάρσεις ἐκ Θεοῦ σφίσι δίκαια, ἀ. ὁ ὧν καθέλιον ἀδίκως ὑπὲρ εὐσεβείας ἀγωνισμένων ὀρθῶς ἐπισκόπων καὶ πρεσβυτέρων, καὶ σοφῶν, καὶ ἔσαι ἡμάρταροι τὴν εὐσεβείαν » (*).

Γινώσκωμεν ἀρκοῦντως τοῦ Γρηγοῤῃ τὴν ἀρετὴν, ἵνα μὴ ἐκλάβωμεν αὐτὸν χαίρεκακον ἐνώπιον τῆς προκειμένης καταστροφῆς τῆς πατρίδος του. — Ὅπως δὲ ἴσασθε, ἰδοὺ μικρὸν τι δειγμα τῆς τότε κοινωνίας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς τότε λογογραφίας. Κατὰ τί δὲ σήμερον ὠφελοῦσι τὰ γένος ἡμῶν αἰθεροδῶν, καὶ παραδίδουσι αὐτοὺς τῶ ἀναθέματι, « ὡς βασφημοῦντας εἰς τὴν θεότητα τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν φυσικὴν τῆς Τριῆδος ἐνέργειαν καὶ Χρῆρην καὶ Ἑλλαμψιν ».

Ὁ σπουδογέλου Βαρλαάμ, ὁ ἀποστατήσεως προηγουμένως τοῦ Παπισμοῦ, λαλεῖ καὶ γράφει ἐξίσου τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν νεωτέραν ἐλληνικὴν. Ἐκδοθέντος τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου, οὗτος μὲν ἀποστατεῖ πάλιν τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ ἀπερχόμενος εἰς Ἰταλίαν ἀποκαλεῖ τοὺς Γραικοὺς, κατὰ μὲν τὴν γυδαίαν Ἀμμουριδας (Αμμουριδας), κατὰ δὲ τὴν Ἀπτικὴν Ὀμοφλοψύχους καὶ Παλαμητιάς (*).

Ὁ δὲ Γρηγοῤῃ, ἀθυμῶν περὶ τῆς Ἐκκλησίας, δυσελπιστῶν ἐπὶ τοιαύτη πατρίδι, ἀλλὰ καὶ ἀποβαλὼν τὸ αὐλικὸν ἀξίωμα, πρῶτον μὲν ἀφαντος ἐγκατακλείεται ἐν τῶ οἴκῳ, ἐφεξῆς δὲ, κατὰ μίμησιν τοῦ εὐεργέτου τοῦ Ἀνδρόνικου, ἀσπάζεται τὸ μοναχικὸν σχῆμα, καὶ καταλιμπάνει τὴν κοινωνίαν. — Εἰς Ἰταλίαν, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀντὶ τῆς ἐγλείστου ζωῆς, καὶ τῆς μοναχικῆς μελαμφορίας, ὁ δάντης ἤθελε προτιμήσει μυριακίς τὴν ἐξορίαν, καὶ τὴν διὰ συγγραφῆς δημοτικῆς ἀνακούφισιν τῆς λύπης του.

Ἀλλὰ καὶ τοὶ φιλόσοφοι, ὁ Γρηγοῤῃ πιστεύει εἰς τὴν ὄνειρομαντεῖαν. Ἐν τῆς ἡμέραις τῆς φυλακισιάς του ὄρεῖ προφητικὸν ἐνόπτιον, προμηνῶν τὴν μέλλουσαν δυστυχίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πατρίδος. « Καὶ μοι ἔδοξεν ὄναρ, τῶν ἐλῶν τις ἐπιστάς, χιτρε (φάσκειν) καὶ μὴ ἀθύμει, θεόν, ὑπὲρ οὗ τοῖς ἀθλοῖς ἐγκαρτερεῖς τούτοις κράτιστον ἔχων ἐπίκουρον. Ὅθεν γὰρ οὐκ εἰς μικρῶν τούτουσι τοὺς τῆς εὐσεβείας διώκτας, οὐχ οἷα μόνον ἡμῖν ἐπήνεγκαι πάσχοντας τὰ δεινὰ, ἀλλὰ καὶ μακρῶ σχετικώτερα. Ἐκπολεμηθήσανται γὰρ κατ' ἀλλήλων, βσιλεὺς κατὰ πατριάρχου καὶ κατ' ἐπισκόπων, καὶ αὐ κατ' ἀλλήλων ἐπισκόποι καὶ τοῖς ἀλλήλων ἀναθεματισμοῖς, καὶ τοῖς οικείοις πεσοῦνται. Καὶ ἐξωσθήσεται μὲν τῶν ὀρῶν ὁ Πατριάρχης ἀντεισαχθήσεται ὁ ἕτερος καὶ μετ' ὀλίγον τὰ ἅμωια πείσεται καὶ αὐτούς. Καὶ ὁ βσιλεὺς τὴν βασιλείαν ἄμα ζημιώσεται σὺν ἀτιμίᾳ ποικίλῃ. Καὶ πρό γε τούτων ὁ Πα-

(* Gregora Vita Ἐν τῶ Β'. τόμῳ τῆς συλλογῆς τῶν Βυζαντινῶν.

γραφα τῶν λογίων, καὶ τὰς ἀγίας τῆς κατακτηθείσης πόλεως περιερχόμενοι α μετὰ δονάκων, καὶ δοξαρίων μέλκων, καὶ βιβλίων, ἢ τευθάουσι τοὺς Γραικοὺς, ὡς μικρολόγους γραμματέας καὶ βιβλιοποιούς. Τί σημαίνει; Ὁλίγον ἔτι, καὶ ἡ περιφρόνησις τραπήσεται εἰς ὑποδεξίωσιν καὶ εἰς θαυμασμόν. Ὁ Ἀσκαριεὶς δ' Ἐβνδανκὸς θέλει καθίσει ὡ; πρόσθεν εἰς τὴν τράπεζαν τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, πλησίον τοῦ Λουδοβίκου Β'. τῆς Γαλλίας, τοῦ Καρόλου Η', ὃν καὶ καταπεῖσει εἰς ἐστρατιάν ὑπὲρ τῆς πατρῴδος αὐτοῦ, ἀντικρῦ τοῦ Λέοντος Γ'. καὶ τοῦ Δουκάτος τῶν Ἐνετῶν. Ὁ δὲ Χρυσολωγὸς, ὡς ἄλλοι Πλάτων ἐν Σικελίᾳ, θέλει προσκληθῆ παρὰ τῆς δημοκρατίας τῶν Φλωρεντινῶν πρὸς ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας. Ὁ δὲ Βησσαρίων παρὰ μίαν ψῆφον θέλει ἀποτύχει τῆς Παπικῆς ἐξουσίας. — Οἱ Βυζαντινοὶ λόγιοι, προσεπιδημοῦντες εἰς Βυρώπην, πνέουσιν, ὡς φαίνεται, ἀεὶ ζωογόνον καθάρωτερον. Ἐν ταῦτα γίνονται καὶ οἷτοι ἄνθρωποι τῆς προκτικῆς ἀρελείας, εἴτε γραμματικοὶ ὄντες ἢ μὴ. Ὁ στυνὸς κύκλος τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς πιέζει τὴν ψυχὴν αὐτῶν. Ἀμὰ δὲ μεταβάλλοντες εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, παρίστανται διπλάσιοι τὸ ἀνάστημα. Τότε πλέον λήγει καὶ ἡ ἀποστολὴ αὐτῶν. Ἢ συντήρησις ἐπληρώθη ἀρχεται ἡ διάχυσις. Τὸ δένδρον ἐρριζώθη ἐκθέως εἰς τὴν γῆν νῦν δὲ ἐκτείνει καὶ τοὺς κλάδους, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ὁπίων μέλλουσι νὰ ἐκνωθῶσιν αἱ νέαι γενεαί.

Τὸ γένος, οὔτε τοῦ φιλοσόφου Νικηφόρου χρεῖαν εἶχε, οὔτε τῶν ὀνειρων αὐτοῦ, ὅπως προαισθανθῆ τὴν ἀρεσκτον ἐκπτώσιν. Ἦδῃ πρὸ πολλῶν αἰῶνων ἀκαίσιχοι χροσμοὶ διεθρολλοῦντο τὴν ἀλωσιν προμηνῶντες. Καθὼς ἐν τῷ θεάτρῳ, παριστανόμενης τραγωδίας τινὸς, μετὰ τὴν τρίτην καὶ τὴν τετάρτην πρᾶξιν ὁ θεατῆς ἦδῃ γινώσκει τοῦ δράματος τὰ πρῶσιμα, καὶ τὰς κυριώτερας περιπετείας, καὶ τὴν πλοκήν, ὡστε ἐκ συμπεράσματος καὶ νὰ προῖδῃ δύναται τίς ποτε ἔσεται τῆς ὑστέρης πράξεως ἡ καταστροφή αὐτῷ καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, μάρτυς καὶ θεατῆς μᾶλλον ἢ ἀθλητῆς τῶν διαδραματιζομένων, ἐκ τῆς θέας τῶν προηγουμένων καὶ τῶν παρισταμένων ἐξεικάζει καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος μαρτυροῦ τοῦ.

Τῷ ὄντι ἡ ἐπικαιμένη εὐρυθερική κατάκτησις προσεγγίζει νέρη πυκνὰ τὸν οὐρανὸν τῆς Ἀνατολῆς ἐπισκιαζουσιν. Ἡ Νίκαια, Νικομηδεία, καὶ τῆς λοιπῆς Βιθυνίας αἱ πόλεις, μέχρι Βασπόρου καὶ Ἑλλησπόντου κατέκωψαν ἡδῃ εἰς τὴν ἡμισέληνον, ἢ δὲ ἐλάσσων Ἀσία ἅπασα ὑπόκειται καὶ αὐτῇ εἰς τὸν ζυγόν, Ἦδῃ τὰ λείψανα τῆς Χριστιανικῆς καὶ τῆς πολυθεϊκῆς ἀρχαιότητος ὑπὸ τοὺς πόδας Ἐσραρικῶν ἱππῶν κείνται χαμαὶ συντετριμμένα· μνημεῖα τιμαλφέστατα κητεδωφίζονται, καὶ βιβλία σπρηπληκίζονται, καὶ γέροντες θεσπέσιοι, σφρόμενοι ὑπὸ βραβύρων, εἰς τὸ μαρτύριον παραδίδονται. — Μισσοῦσις ἐκατονταετηρίδας, οἱ Τούρκοι παρὰ τινῶν κακοθύλων Λατίνων προσκαλούμενοι, ὠφελοῦμενοι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἐμφυλίων ἀσυμφωνιῶν, ποιοῦνται ἀμαχητὶ τὴν ἐξοδὸν εἰς Βυρώπην· ἐπὶ δὲ Κωνσταν-

τινου καὶ Παλαμᾷ καθιθρόουσι καὶ Τουρκικὴν ἐκ Θράκης ἀποκίαν. Ἢ πρόδοσις αὐτῶν θάινει τοσοῦτον ταχεῖα, ὡστε τὴν στυμμένην καὶ ἦν Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος ἐν ἔτει 1355 μόνος ἀναγορεύεται βασιλεὺς, ἢ βυζαντινὴ ἐπικράτεια περιορίζεται εἰς μόναν τὴν μητρόπολιν, καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν τὴν μεταξὺ Προποντίδος καὶ Εὐξείνου, τοὔτέστιν εἰς χώραν μὴ ἔχουσαν πλέον τῶν πενήτηκοντα μιλίων μῆκους, καὶ τριάκοντα πλάτος (**).

Ἐν τούτοις, τίνες αἱ τύχαι τῆς γλώσσας; τίς ἡ κατάστασις τῆς νεωτέρας ὡς πρὸς τὴν ἀρχαίαν διάλεκτον;

Ἀρχὴ γενική. Αἱ τύχαι τῆς ἀρχαίας ααι τῆς νεωτέρας διαλέκτου ὑπόκεινται εἰς τροπὰς ἀξιοσημειώτους ἀνὰ πάσαν πρόδοσιν ἐχθρικὴν. Τῆς ἀρχαίας ἢ μετασχηματίσις, καὶ τῆς νεωτέρας ἢ προκοπή γίνονται καταφανέστεραι ἀφ' ἧς ὥρας ἀρχεται τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας ἢ παρακμῆ, καὶ καὶ ὅσον ἢ παρακμῆ αὕτη προβαίνει πρὸς τὴν ὑστάτην φθοράν.

Τὴν γλωττικὴν ἐπανάστασιν προδιβάλλουσι δύο τινὰ κεφαλαῖότατα συμβάντα τοῦ ἑλληνικοῦ μεταβίβονος, ἢ Εἰκονομαχία, καὶ ἡ Σταυροπορία. Ἢ μὲν πρώτη ἐπιταχύνει τῆς ἀρχαίας τὴν ἀλλοίωσιν ἢ δὲ δευτέρα προάγει τὴν καθιέρωσιν τῆς νεωτέρας. Ὁ πολιτικὸς ἀναβρασμὸς, ὃν εἶδομεν καταργῶντα προβαδὴν ἐν Βυρώπῃ τὴν χρῆσιν τῆς λατινίδος, καὶ ἀντὶ ταύτης καθιστῶντα τὰς ἰδιωτίδας, ἐκεῖνος ὅστις ἐμμέσως ἐνεσιάζει παρὰ τοῖς Διτικαῖς καὶ τὴν μελέτην τῆς Ἀπτικῆς, αὐτὸς ἐνεῖνος, ἀλλὰ κατὰ περιστάσεις διαφόρους, ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων μεταβιβάθη ἢ ἐν Ἀνατολῇ, μεταβιάζει καὶ παρ' ἡμῶν τὸν ὑπερβολικὸν ὑπὲρ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, καὶ τὴν χρῆσιν ἐλαύνει τῆς δημοτικῆς.

Ἦδῃ ἀπὸ πρώτης Σταυροπορίας ἤρξατο ἡ ἀγοραία νὰ προβιβάξῃται, ὅθεν ἡ κρίσιμος τῆς τῶν Κομνηνῶν ἀναρρήσιως ἐποχὴ σημεῖοι πιθανῶς τὴν σπουδαιότεραν φάσιν εἰς τὰ χρονικά τῆς γλωττικῆς μετασχηματίσιως. Ἀπὸ τοῦ δὲ ὀρώμεν τὴν ἀγοραίαν δεγομένην ὑποταταγμένως πως χαρακτῆρα τινὰ φιλολογικὸν, ἐπιλαμβανόμενὴν τῆς ἐπιγραμμάτικῆς στιχομυθίας, καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ χαριεντισμοῦ παρεισδύουσιν εἰς τὰ ἀνάκτορα, κρούουσιν ἐνθάδε τὰς σύγνευσις ἀκοὰς τῶν ἐνδιατριβόντων, τέρπουσαν τοὺς αὐλικούς, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀφιλοδότους λογίους. Ἢ μετὰ τῶν αὐτικῶν ἐπιμιξία, ἢ τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἰδιωμάτων ἀκρόασις, τὸ παρῆσιώδες ἐκείνο καὶ κοινολεκτικὸν τῆς Φραγγικῆς κοινωνίας, ἐπιφέρουσιν ἀναγκαιῶς ἱκανὴν πραγματικὴν μεταβολὴν εἰς τὴν ἔδραν τῆς μεταβίβονικῆς παιδείας. Ὁ βασιλεὺς Ἀλέξιος συντάσσει εἰς τὴν ἰδιωτίδα γλώσσαν Συμβούλας πρὸς τὸν ἀνεψιόν του Σπανάαν (**). Ὁ φιλικέρματος Πτωχοπρόδρομος, ὁ ἄλλως ἐξα-

(*) Περὶ τῆς ἑρμητικῆς προέδου τῶν Τούρκων, ἔρα Γραγορῶν Β. 18. 3. καὶ Β. 24. 6.
(**) Ὁρ. Δουκάτη Γραϊκοθερ. Γλωστ. σ. 114.

χος ἑλληνιστῆς καὶ λαμβογράφος, συντίθησι ποίημα σατυρικὸν ἐν τῇ ἀγοραίᾳ κατὰ τῶν μοναχῶν, ποίημα ὅπερ ἀνατίθησιν εἰς τὸν ἐξέθουμον ἐκεῖνον αὐτοκράτορα Μικουήλ, τὴν κατὰ τινὰς κολαφήσαντα τῶν Ἐνετῶν τὸν πρέσβην. Ἔτερον σύγγραμμα ἀνέκδοτον ἔτι, καὶ ἀνήκον εἰς τὴν δημοτικὴν, εἶναι τὸ τοῦ Γεωργίου Ὀλοβόλου, ἐνὸς τῶν πρωταγωνιστῶν ἐν τῇ τραγωδίᾳ Ἰωάννου τοῦ Ἀσκάριως· Στίχοι πανηγυρικοὶ εἰς Μιχαῆλ τὸν Παλαιολόγον. Ἀλλ' ἴσως καὶ ἕτερα τοιοῦτου εἴδους ποιήματα συνετάχθησαν εἰς τὸν ὑποκείμενον χρόνον, ὅπερ ἢ ἀδημοσίευτα εἰς τὰς τῆς Βυρώπης βιβλιοθήκας ἀποταμιεύονται, ἢ δυστυχῶς ἀπώλοντο.

Ἀνεξαρτήτως δὲ τῆς Εἰκονομαχίας, ἧτις καθὸ συμβάν ὄλας ἐσωτερικὸν καὶ πολὺ προγενέστερον χροῖε μελέτης ἰδιαιτέρας, εἰς δύο σημαντικώτατα γεγονότα τῆς μετέπειτα ἱστορίας δυνάμεθα νὰ ἀποδώσωμεν τὴν ἐπίδοσιν τῆς Νεοελληνικῆς, καὶ τὴν ὀριστικὴν τῆς πορείας τῆς διαγράφεσιν.

Α'. Εἰς τὴν Λατινικὴν κατάκτησιν. Β'. Εἰς τὴν πρόδοσιν καὶ τὴν ἐπακόλουθον δορυκτισίαν τῶν Ὀθωμανῶν.

Ἢ Λατινικὴ κατάκτησις, ποιήσασα ἀνάστασιν τὴν χώραν καὶ τὴν βασιλείαν, τροπολογεῖ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπέψεις τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ γένους δίκαιαν. Ἢ ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων τελεσθεῖσα τῆς Κωνσταντινουπόλεως διαρπαγὴ, παρατρεφῆ ὁ Schoell, ὑπάρχει συμβάν λίαν ἀξιοφίητον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς φιλολογίας. Ὅστε τοῦ Σύλλα ἢ πυρκαϊᾶ, ὅτε ἢ ἐν ἔτει 390 ὑπὸ Θεοδοσίου διατρυχθεῖσα πυρπόλησις τοῦ Σεραπείου ταμῆνου, οὔτε αἱ τῶν φιλοσόφων καταδιώξεις ἐπὶ Ἰουστινιανῷ, οὔτε ἴσως οἱ Γότθοι, οἱ Οὐανδίλοι, ἢ οἱ Ἀραβες, ἢ οἱ Τούρκοι ἤρρανισάν ποτε τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον πλοῦτον διανοητικόν, ὅσον τε καὶ ὁλον αἱ κτηνώδεις Σταυροφόροι κατανάλωσαν ἢ. Ἐνθὺ δὲ πυρπολοῦνται ἐπὶ ὀκατήμερον αἱ βιβλιοθήκαι καὶ αἱ ἱεραὶ μοναὶ παραδίδονται εἰς τὴν λεηλασίαν, καὶ τὰ σχολεῖα καταργουνται, πάντες οἱ λόγοιοι, καὶ οἱ ἱερεῖς, καὶ οἱ διδάσκαλοι μετὰ τῶν μαθητῶν ἀποδιδράσκουσιν εἰς τὴν ἐξορίαν, ὡστε ἢ παιδεύσις διακόπτεται, καὶ τὰ γράμματα παραλύονται. Αὕτη ἢ δευτέρα, μετὰ τὴν Εἰκονομαχίαν, τῆς ἐθνικῆς ἐκπαίδεῦσιως διακοπή, ἀλλὰ καὶ ἡ σοβαρωτάτη.

Οἱ μυκτηρίζοντες τὴν βιβλιοπορίαν Λατῖνοι, γενόμενοι κύριοι τῆς χώρας καὶ τῆς ἐρημωθείσης μητροπόλεως, ἀπὸ πρώτης ἡμέρας δυσαναχεταῦσι κατὰ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς; μὴ ἐννοοῦντες αὐτὴν, μήτε ἐλπίζοντες νὰ τὴν μάθωσιν ἀνα πολυγρονίου ὑπομονῆς, καὶ τριβῆς, καὶ μελέτης. Ὅθεν, φίλοι τῆς κατασπεύσεως ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῶν δημοσίων, μᾶλλον ἢ φιλομαθεῖς καὶ φιλόμουσοι, καθιεροῦσιν ἐκ προοιμίων, ἐν τε τῇ πρωτεύουσῃ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ταῖς ὑποκειμέναις, ὡς γλώσσαν εἰμὴ ἐπικρατούσαν καὶ ἐπίσημον, τοῦλάχιστον ὡς ἐπιθιμίζουσαν τὰς σχέσεις αὐτῶν μετὰ τῶν ἰθαγενῶν, τὴν Ἀπλοελληνικὴν, καθὸ εὐκατα-

ληπτοτέραν, καὶ ὀμαλωτέραν, καὶ ὑπὸ τῆς μὴ λογίας τάξεως τῶν Γραικῶν ὑπὸκίαν εὐλικρινέστερον διερμηγευσμένην. Μαρτυροῦσι τοῦτο οὐκ ὀλίγα μνημεῖα ἱστορικὰ, ὃν τὰ μὲν γνωστὰ τοῖς πᾶσιν, ὡς π. χ. αἱ εἰς τὴν ἀγοραίαν ὑπὸ Γραικῶν ἰδιωτῶν πρὸς τοὺς κατὰ καιρὸν Λατίνους αὐτοκράτορας ἐπιστολαὶ, ὃς ὁ Du Fresne ἐδημοσίευσεν (*), τὰ δὲ ἀνέκδοτα ἔτι ἐν τοῖς ἀρχείοις, καὶ ἐπικαλούμενα τὸ φῶς. Μεταξὺ τῶν ἐκδοθέντων μὴ ἀποσιωπησάμεν τὰ παρὰ τοῦ λατινόφρονος Ἀνωθῆμου ἐμμέτρως συγγραφέντα Χρονικά τοῦ Μωρέως, καὶ τὴν εἰς μισοδάραρον Ἑλληνικὴν γλώσσαν μεταφρασιν τῆς Ἱεροσολυμιτικῆς Νομοθεσίας, μνημεῖα ταῦτα φιλολογικὰ, ἀναγόμενα ὡς ἔγγιστα εἰς τὴν Σταυροφορικὴν ἐποχὴν, καὶ εἰς τὴν Παλαιολογικὴν δυναστείαν.

Συμπεραίνομεν, ὅτι ἡ ὑπὸ Στρατιγοπούλου γενομένη τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπανάκτησις, καὶ ἢ ἐντεῦθεν προκύψασα πτώσις τῆς Λατινικῆς τυραννίδος, ἐντυγχάνουσιν, εἰ μὴ τετελεσμένην, κἄν προβιβάσκειν τὴν ἐπὶ τὸ δημοτικώτερον γλωττικὴν μεταπολίωσιν. Ἦδῃ φραγγικὰ τινα ἔθιμα εἰσῆχθησαν ἐν Ἑλλάδι, ὡς αἱ μονομαχίαι, οἱ διὰ λόγους ἀγῶνες, καὶ ἕτερα ἰπποτικὰ γυμνάσματα, αἱ διὰ πυρὸς κρῖσις εἰς Θεσσοῦ, τὰ φρουδαλικά ἐμβλήματα, τὰ ὀμάζια (hommages), αἱ τελεταὶ τῶν λιζίων (liges), κτλ. Ὁ δὲ ἡμέτερος Γρηγορὸς ὀλόκληρον ἀφιεροῦ κεφάλαιον εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν κατ' αὐτὸν Νετσοτρῶν, καὶ Τορομεμεν, ἧτοι τῶν ἀγῶνων ὃς ἐκτελεῖ ὁ βασιλεὺς Ἀνδρόνικος εἰς Διδυμότειχον, α μίμωσιν τινῶν Ὀλυμπιακῶν ἀπασωθόντων, καὶ ὑπὸ τῶν Λατίνων ἐπινοηθέντων, γυμνασίας ἐνεκασωματικῆς; ὅποτε σχολὴν ἄγοιεν τῶν πολεμικῶν (**).

Ἀλλὰ, τὸ σπουδαιότερον πάντων, αἱ συνάλληλοι σχέσεις τῶν δύο φύλων, ἐν τῇ συναφῇ τῶν γυναικαρέσκων καὶ ἐλευθεριαζόντων Σταυροφόρων, παρὰ ταῖς ἀνωτέρας τάξεσι τῆς Γραικικῆς κοινωνίας, ἐτροπολογηθήσαν. Τινὲς τῶν Ἑλληνίδων ζέναν μετὰ Γαλλίαν συντίθενται· ἕτεροι δὲ καὶ γορευθεῖσαι, τῇ ἀδείᾳ τοῦ Πάπα συζευγνύονται μετὰ Γάλλων ὀπλαρχηγῶν, μεθ' ὧν καὶ λαλοῦσιν ἡδῇ τὴν διάλετον τοῦ Βιλλαρδουίνου καὶ τοῦ Joinville. Ξενῶνες συναναστροφῆς καθίστανται εἰς Γαλατῶν, εἰς Ἀθήνας, εἰς Θεσσαλονίκην, εἰς Πελοπόννησον, εἰς Ἐβροίαν, εἰς Κέρκυραν, παντοῦ ὅπου ἐξουσιάζουσι φράγγοι ἐρωτικά δὲ δικαστήρια (Cours d'Amour), κατὰ τὸ δυτικὸν ἔθος, δικάζουσι πᾶν ἐραστῶν τὴν ποικτικὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὰς ἐρωμένες (***). Ὁ Ἑρως, ἀπὸ τοῦ δὲ, ἀπελευθερούμενος τοῦ γυναι-

(*) Resons de diverses Cartes pour l'hist. de Constantinople. 2. 80.
(**) Βιβλ. Θ'. Σελ. 206. Παρ. Ἐκδ.
(***) Εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν αὐτῶν, οἱ Βαλδουῖνοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀποκαλοῦσι τὴν Ἑλλάδα Νέαν Γαλλίαν. Βλ. Ὀνωρ. Β. 8. Βιβλ. 83.

κάνος, εξέρχεται παρήσιας εις τὸν ἀνδρονίτην, περιφέρεται περιπαθῶς εις τοὺς ἀρχοντικούς οἴκους, καὶ εἰσδύει ἀνεπασιθῆτως εις αὐτὴν τὴν φιλολογίαν τὴν ἐθνικὴν. Ἡ λυρική ποιησις τῆς Μεσημβριότητος Γαλλίας, καὶ τὸ ἐρωτικὸν μυθιστόρημα, γίνονται τῇ ἐπιμβάσει τοῦ ωραίου φύλου, καὶ εις τὸ πείσμα τῶν περὶ τὴν γλῶσσαν ἐχθρῶν πάσης καινοτομίας, ὑπογραμμὸι καινῆς τινας στιχουργήσεως, καὶ προβιβασταὶ τῆς ἀγοραίας διαλέκτου.

Μὴ, λοιπὸν, θαυμάσωμεν ὅτι ἡ ἸΔ' ἑκατονταετηρίαις παρέχει πλείστα πονήματα γεγραμμένα ἐν τῇ κοινῇ καθομιλουμένῃ, ὧν τὰ μὲν πάντῃ ἐρωτικὰ καὶ μυθιστορικά, τὰ δὲ χρονογραφικὰ, τὰ δὲ ἀνομήματα, ἀλλὰ, τινῶν μόνων ἐξαιρουμένων, ὅλα ἀχρονολόγητα, καὶ ὑπὸ ἀνωνύμων συνταχθέντα. Τοιαῦτα, νομιζόμεν, εἶναι πρὸς τοὺς ἄλλοις ἡ Ἰστορία Βελισσαρίου, ἡ Ἰστορία Βελτρανδοῦ Ῥωμανοῦ, καὶ ἔρωτες αὐτοῦ μετὰ Χρυσάτζης, θυγατρὸς βασιλέως Ἀντιοχείας, ἡ τοῦ Ἀγγελόφρου Κωνσταντινοπόλις, αἱ Συμβουλαὶ Σολομῶντος πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Ῥεβοᾶμ, τὸ Κυνηγετικὸν, ἡ Πραγματεία περὶ Ζωγραφίας, τὰ περὶ Λύβιστρον καὶ Ῥοδάμνην, κτλ. — Τὸ βλέπομεν οἱ ἔρωτες χαμαιπετοῦσιν. Ὁ Ῥωμανὸς εἶρε τὴν Χρυσάτζην τοῦ ὁ δὲ Λύβιστρος εἶρε τὴν Ῥοδάμνην. Ἐνῷ δὲ οἱ λόγιοι, καὶ οἱ περὶ τὰ θεῖα ἠσκημένοι διαφιλονεικοῦσι περὶ τῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ φωνῆς, ἡ δὲ μὲν τοῦ γένους, ὡσεὶ νεῦνις ἀβρὰ καὶ μαλακὴ, ἐννευχεὶ σύνους καὶ σκεπτικὴ καὶ σκυθρωπάζουσα, ἐκχέει μυστικῶς τοὺς πρώτους στεναγμούς τῆς ἀγάπης. Ἡ γηραιὰ ἐποχὴ καταγίνεται εἰς μακροὺς λήρους ἢ νέα, Ἐρωταμοῦνον ἤχεϊ.

« Ἐρως, Ἐρως, δε κατ' ὀμμάτων
Στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν
Ψυχῆς χάριν, οἷς ἐπιστρατεύει. »

Ταῦτα περὶ Γαλλογεντικῆς κατακτῆσεως.

Ἡ δὲ πρόδοξος τῶν Ὀθωμανικῶν ἔπλων, ἀντιτοῦ νὰ διακόψῃ τῆς Νεοελληνικῆς τὴν ἐξόρμησιν, μάλιστα ἐπισπεύδει αὐτὴν, ἐπιταχύνουσα τῆς λογιokratίας τὴν ῥοπήν.

Ὡς περ οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἐνετοὶ, οὕτω καὶ οἱ βυρβαρότεροι Τούρκοι δὲν ἐννοοῦσι, καὶ μὴ ἐννοοῦντες βδελύττουσι τὴν διάλεκτον τῆς σχολῆς καὶ τοῦ βιβλίου, ἢ ἄλλως πρὸ πολλῶν αἰώνων ἠναγκάσθησαν νὰ καλέσωσι παγίδα πονηρίας, ὑπὸ τῶν πρέσβειων τοῦ Αὐτοκράτορος Ῥωμαίων κατ' αὐτῶν ὀρθομένην, τα μετὸν ἀμφιλογίας τε καὶ δολοπλοκίας περὶ τὰς σπονδάς, οὕτως αἰνιγτέμενοι τὴν διπλωματικὴν δολοπλοκίαν τῶν Βυζαντινῶν κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν συνθηκῶν. Ὡς ἐκ τούτου, ἀναγκατοῦσι καὶ οἱ Τούρκοι κατὰ τῶν λογίων, διότι γράφουσι γλῶσσαν πρὸς αὐτοὺς δυσερμηνεύτου λέγουσι δὲ, ὅτι τῶν στρατηγῶν οἱ γραμματεῖς μιμούμενοι τοὺς τρῶ-

πους τῆς σηπίας. α Καθάπερ γὰρ ἐκείνη, μηχανομένη δρασμὸν, τὸ μέλαν ἐμει κατὰ τῆς σαγήνης τῶν ἀλιέων, οὕτω καὶ οἱ γραμματεῖς, μέλαν ἐκχέοντες, τὰ συνομολογούμενα ματαιοῦσιν. Ἐναντίας, λοιπὸν, τῶν Βυζαντινῶν βασιλέων, οἵτινες λαμβάνουσι πάντοτε τοὺς γραμματεῖς ἐν τῇ τάξει τῶν ἑλληνοιστῶν καὶ λογιωτάτων, οἱ κατὰ καιρὸν Σουλτάνοι, κατὰ τὰς σχέσεις αὐτῶν μετὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς Αὐλῆς, εὐνοικώτεροι πρὸς τοὺς ἀμαθεῖς καὶ χυδαίους Ἕλληνας δεικνύμενοι, οἷς ἀφ' ἑτέρου καὶ περισσότερον ἐμπιστεύονται, ἐκλέγουσι πάντοτε γραμματεῖς χριστιανούς, μὴ γινώσκοντας, μηδὲ γράφοντας ἑλληνικὰν ἀλλὰ τὴν νεοελληνικὴν, καὶ πολιτικῆς τὴν χυδασιότητα, ἢν βρόβαροι πρατιμῶσι τῆς ἀρχαίας μυριάκις, ὡς μόνην σαφηνιστικὴν, καὶ εὐκρινῆ, καὶ εἰς πολιτικὰς διαλλαγὰς καταλληλοτέραν.

Οἱ ἀναγνώσται τῆς Πανδώρας γινώσκουσιν ἤδη τὴν ἀναμεταξύ Δωδοσσοῦ, μεγάλου Μαγίστρου Ῥόδου, καὶ τοῦ Σουλτάνου Βαϊαζήτου παρ' ἡμῶν ἐκδοθείσαν νεοελληνικὴν ἀλληλογραφίαν, ἀφορῶσαν τὰς τύχας τοῦ πολυθρυλλήτου καὶ παντάλαως ἰζήμου (*). Τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα προσημῆρτοῦσι τὴν ἀλήθειαν, ὅτι καὶ ἀνέκαθεν, καὶ μετὰ τὴν Ἀλυσίν, μάλιστα κατ' ἀρχὰς τῆς κυριαρχίας τῶν, οἱ Τούρκοι, εἰς πᾶσαν πολιτικὴν σχέσιν μετὰ Χριστιανῶν, παρεδέξαντο τὴν Νεοελληνικὴν, ὡς γλῶσσαν διπλωματικὴν, γεγονός δὲ ὅποιον συνδέεται πῶς μετὰ τῆς χαράξεως Ἰσλαμικοῦ νομισματοῦ ὑπὸ τοῦ κατακτητοῦ Μωάμεθ τοῦ Β', καὶ μετὰ τῆς παρὰ τούτου εἰς διάλεκτον νεοελληνικὴν ποιηθείσης παραχωρήσεως προνομίων τοῖς δουρικτήταις. Ἄλλ' ὁ ἱστορικὸς Καντακουζηνὸς διέσωσεν ἡμῖν ἕτερόν τι μνημεῖον τῆς ἰδιώτιδος, τῶν εἰρηκμένων πολὺ σημαντικώτερον πρῶτον μὲν καθὼ βεβαίως ἀνήκει τῇ ἸΔ' ἑκατονταετηρίδι, (τούτέστιν ἀρχαιότερον κατὰ περίπου μίαν καὶ ἡμισίαν ἑκατονταετηρίδα τοῦ εἰρημένου φραγγοτούρκοῦ), δεῦτερον δὲ, καθὼ ἀφροῶν συμμαχίαν γενομένην οὐχὶ ἀναμίσειον Τούρκων καὶ φράγγων, ἀλλὰ ἀναμέτον Μωαμεθανῶν καὶ εἰσέτι αὐτονομίων Γραικῶν (**).

Ἄλλὰ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πολύτιμον ἔγγραφον εἶναι καὶ ὑπὸ πολιτικὴν ἔποψιν σημαντικόν, καθ' ὅσον ἀποδεικνύει τὴν ὑπὸ τῆς Βυζαντινῆς Αὐλῆς εἰσποτε ληρθέσαν πατρικὴν μέριμναν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Τάξου, καὶ τοῦ κλήρου αὐτῆς, ὑπὲρ τῶν ἐκεῖ ἀποδημοῦντων χριστιανῶν, ὑπὲρ προσκυνητῶν καὶ ἀίχμαλώτων, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας αὐτῶν, μέριμνα ἥτις τιμᾷ τὸν Ὀρθόδοξον θρόνον Κωνσταντινουπόλεως, καὶ δικαίως ἐπιφέρει τοῦ πολιτισμοῦ τὴν εὐγνωμοσύνην. Θαυμάζομεν δὲ, ὅτι τὸ ἱστορικὸν τοῦτο καὶ φιλολογικὸν μνημεῖον τῆς ἰδιώτιδος γλώσσης, ἢν καὶ δημοσιευθὲν ἐπιανελημμένως εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Καντακουζηνοῦ,

(*) Φεβρουάριος, 1856.

(**) Καντακουζηνοῦ Ἱστορ., Σελ. 786. Ἐκδ. Παρ. καὶ Σελ. 605, Ἐκδ. Ἐνετ.

διωξ ἔμειναν ἄχρι τοῦδε ἀχρηστον, εἰμὴ ἀγνωστον, ἐν ταῖς γραμματολογικαῖς μελέταις.

Ὁ βασιλεὺς Καντακουζηνός, συνεργεῖς τοῦ Σουλτάνου Αἰγύπτου καὶ Συρίας καὶ Ἰουδαίας, ἀποκαταστήσας εἰς τὸν θρόνον Ἰεροσολύμων τὸν ἀναξιοπαθίσαντα Πατριάρχην Ἀλέξανδρον, ἀποστέλλει τοῦτον καὶ τὸν γαμβρὸν τοῦ Μανουὴλ Σεργόπουλον πρεσβευτὰς πρὸς τὸν Σουλτάνον αὐτὸν, μετὰ ἐπιτολῆς, ἢ γλώσσαις τῆς ὁποίας εἶναι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἴσαι; θέλει εἰσθαι αἰωνίως ἀγνωστος. Ὁ Σουλτάνος δέχεται φιλοτίμως τοὺς πρέσβεις, ἐκπληροῖ δὲ καὶ πάντ' ὅσα οὗτοι ζητοῦσιν ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως. Ἀντεπιστέλλει δὲ εἰς Κωνσταντινοῦπολιν καὶ γράμματα νεοελληνικὰ, οὕτως ἔχοντα ἐν λέξει:

α Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐλεοῦντος, καὶ ἐλεήμονος.

α Μακροήμεροῦσι ὁ Θεὸς ὁ ὕψιστος πάντοτε τὰς ἡμέρας τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου, τοῦ εὐεργετικοῦ, τοῦ φρονιμοῦ, τοῦ λέοντος, τοῦ ἀνδρείου, τοῦ ἐν πολέμοις ὀρμητικοῦ, εἰς δὲ οὐ δύναται τις σταθῆναι ἔμπροσθεν αὐτοῦ, τοῦ σοφωτάτου εἰς τὸ δόγμα αὐτοῦ, τοῦ θεμελίου τῆς πίστεως καὶ τοῦ δόγματος τῶν Χριστιανῶν, τοῦ κίονος τοῦ ἀσπίτου ἀπάντων τῶν βεβαπτισμένων τοῦ βιβλίου τῶν δογματικῶν τοῦ Χριστοῦ, τῆς σπάθης τῶν Μακεδόνων τοῦ Σαμφῶν τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, τοῦ βασιλέως τῶν Βουλγάρων, τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Βλάχων, τῶν Ῥώσων, καὶ τῶν Ἀλανῶν, τῆς τιμῆς τοῦ δόγματος τῶν Ἰβήρων καὶ τῶν Σύρων, τοῦ κληρονομοῦ τῆς βασιλείας τῆς γῆς αὐτοῦ, τοῦ ἀσπίτου τῶν θαλασσῶν, καὶ τῶν ποταμῶν τῶν μεγάλων, καὶ τῶν νήσων, ΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΟΜΝΗΝΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΚΑΝΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ.

« Πάντοτε ἡ Βασιλεία σου, τὸ θέλημα αὐτῆς νὰ τὸ ζητῆ ἀπὸ τὴν Σουλτανικὴν ἐξουσίαν μου, καὶ ἀπὸ τὸ ὀσπήτιόν μου, τὸ ἡγιασμένον καὶ περρωτιζόμενον, καὶ ὡς ἔχομεν πᾶσαν δύναμιν νὰ πληρώσωμεν τὴν ἀγάπην τῆς Βασιλείας σου, καὶ καθὼς εὐρίσκατο τῶν προγόνων τῆς Βασιλείας σου μετὰ τῶν προγόνων τῆς Σουλτανικῆς ἐξουσίας μου, καὶ καθὼς ἐπληροῦτο ἡ δεξιὴ τῶν βασιλέων τῶν προγόνων τῆς Βασιλείας σου ἀπὸ τῆς Αὐθεντίας μας, καὶ ἡ χάρις σου πάντοτε ἐκεῖνοι, καὶ ἐπιεμπάν εἰς τὴν ἡγιασμένην Αὐλήν μας, καὶ συνετόγγχεινάν μας, οὕτω πάλιν νὰ εὐεργετήται ἡ ἀγάπη τῆς Βασιλείας σου, καὶ νὰ πληροῦται ἡ δεξιὴ αὐτῆς ἀπὸ τῆς Αὐθεντίας μας. Καὶ διότι ἀπεκόπη καὶ ἐμάκρουεν ἡ συνθήκη ἐκείνη, ἀπεστάλη ἡ γραφὴ αὕτη ἀπ' Ἑμᾶς νὰ ἀναγνωσθῇ ἔμπροσθεν εἰς τὸν μέγαν Βασιλέα, εἰς ἑκαστὴν τῆς προτέρας φίλης, καὶ εἰς παρακλήσιν τῶν ζητημάτων, ὅτι πάντοτε μετὰ χαρᾶς νὰ ἴναι πεπληρωμένα, καὶ περισσότερον νὰ γίνωνται. Καὶ τὸ ἦλθεν ἀπ' Ἑμᾶς εἰς τὸν πλατυσμένον τῆς καλωσύνης μας τὸν γλυκύτατον, νὰ τὸ δεχόμεθα μετὰ τὴν καλογνωμίαν, καθὼς τὰ ἐδεξάμεθα καὶ τώρα κατὰ τὰ χέρια τοῦ Ἀποκρισιάρχου τῆς Βασιλείας σου, τοῦ ἀρχοντος Μα-

νουὴλ, καὶ παρελάβομεν αὐτὰ μετὰ εὐρίνης, καὶ ἐγνωρίσαμεν τὸ ἔγγραφο ἀπείσω.

α Ἐκείνο τὸ ἐξήτει, ὅτι νὰ εἶναι ἀγάπη καὶ φιλία, τὸ ἦτον μέσον εἰς τὸν πατέρα μου τὸν Σουλτάνον τὸν μέγαν (ὁ Θεὸς ὁ ὕψηλός νὰ ἀγιάσῃ τὴν ψυχὴν του), καὶ εἰς τὸν βασιλέα τῶν Ῥωμαίων, τὸν ἀδελφόν τῆς Βασιλείας σου, ὡς εἶχον συνθήθειαν, καθὼς λέγεις, νὰ εἶναι τὰ δύο ὀσπήτια ἐν, καὶ ἔρχοντο ἀπ' αὐτοῦ ἐδῶ Ἀποκρισιάρχου, καὶ ἀπ' ἐδῶ πάλιν αὐτοῦ καὶ τὸ θέλεις, νὰ γίνεσθαι καὶ νὰ ὑπαγαγῶν, καὶ νὰ ἔρχωνται κατὰ τὴν πρώτην συνθήθειαν.

α Πάλιν ἐξήτησε διὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ῥωμαίων ἐκείνας ὁποῦ ἔναι εἰς τὰ Ἰεροσόλυμα τὰ ἅγια, καὶ ἐγνωρίσαμεν αὐτό. Καὶ ὤρισάμεν νὰ προσέξουν τὰς Ἐκκλησίας, δι' ἃς ἐμνημόσατε. Καὶ ἐκεῖνο τὸ ἐξήτησατε, νὰ ἀκούσωμεν τὸν λόγον τοῦ Ἀρχοντος τοῦ Ἀποκρισιάρχου τοῦ Μανουὴλ. Καὶ νὰ τὸν ἀπολογηθῶμεν, καὶ νὰ πληρώσωμεν τὰς δουλείας του. Ἐπληρώσαμεν τὸ ἤθελεν αὐτός, καὶ ὤρισάμεν ἵνα ἀκουσθῇ ὁ λόγος του.

α Πάλιν ἐξήτησεν ὁ Ἀποκρισιάρχος, ὅτι χάλασμα ἦν παλαιᾶς Ἐκκλησίας εἰς τὴν γειτονίαν τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἅγιος Γεώργιος, νὰ ὤρισάμεν νὰ κτισθῇ. Καὶ ἡκούσαμεν τὸν λόγον σου, καὶ ἐπληρώσαμεν τον.

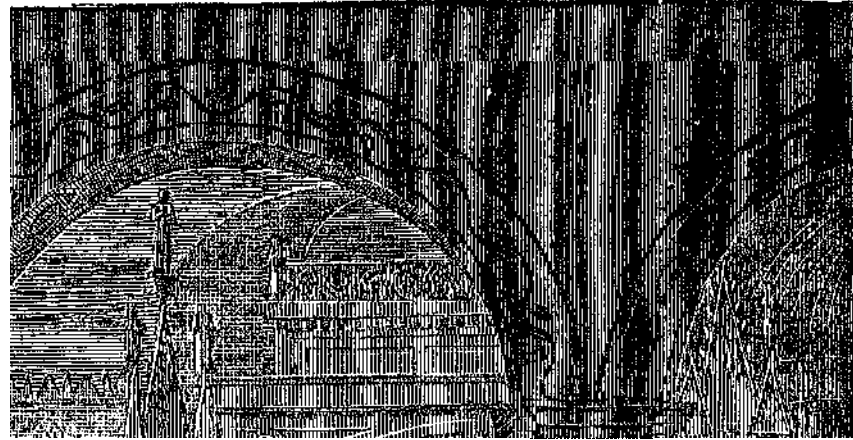
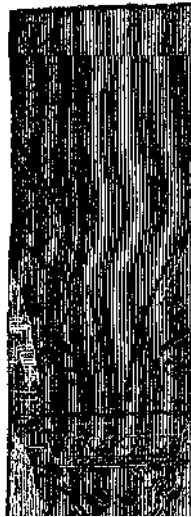
α Πάλιν ἐξήτησεν οὗτος τὸν ὀρισμόνας τὸν ἄγιον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀνάστασιν νὰ προσκυνήσῃ καὶ ἐκεῖνος, καὶ οἱ εὐρισκόμενοι μετ' ἐκείνου ἀπὸ τῆς Βασιλείας σου. Καὶ ἡγαπήσαμεν εἰς τὴν ἐξήτησες, καὶ ἐπληρώσαμεν το καὶ ἐγράφη ὁ ὀρισμός, εἰ τι μᾶς παρεκάλεισεν ὁ Ἀποκρισιάρχος νὰ πληρωθῇ εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀνάστασιν. Καὶ ὡς ἐξήτησεν νὰ ὑπάγῃ, ἐδώκαμεν Ἀρχοντα μετ' αὐτοῦ, καὶ ἀπέσωσεν τον ἐκεῖ, καὶ προσκύνησεν, ὡς ἤθελεν, καὶ ἐγύρισε μετ' εὐχαριστίας.

α Πάλιν ἐξήτησεν ὁ Ἀποκρισιάρχος νὰ γένηται ὀρισμός μας ὕψηλός, νὰ φυλάσσωνται οἱ εὐρισκόμενοι Χριστιανοὶ εἰς τὸν ἁγιώτατον τόπον τῶν Ἰεροσολύμων, καὶ τὰ Μοναστήρια, καὶ αἱ Ἐκκλησίαι, καὶ νὰ ἔχωσιν ἀγάπην, καὶ διαφένδουσιν ἀπὸ τὸν Ἀμνηρὸν τὸν εὐρισκόμενον ἐκεῖ, καὶ οὐ μόνον οἱ τοπικοὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ κατὰ κειροὺς ἐρχόμενοι εἰς τὴν προσκύνησιν τῆς Ἁγίας Ἀναστάσεως, καὶ οἱ κατὰ κειρὸν εὐρισκόμενοι δουλεύει Μουσουλμάνοι, εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀνάστασιν, νὰ μηδὲν ἀφήνουν νὰ καταφρονοῦν, καὶ νὰ δέρνουν, καὶ νὰ ὀλοῦσι τοὺς κατὰ κειρὸν ἐρχομένους εἰς τὸ αὐτὸ Ἅγιον Προσκύνημα, ἢ εἰς τοπικούς, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ τιμῶσι, καὶ νὰ ἀναδέχωνται, καὶ νὰ κυβερνοῦσιν αὐτούς. Καὶ ὤρισάμεν καὶ ἐπληρώθη ἡ φιλία τῶν ὀρισμῶν διὰ τὰ ζητήματα αὐτὰ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον.

α Πάλιν εἰς τὸ ἐνεθύμιζεν ἡ Βασιλεία σου ἡ μεγάλη διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Πατριάρχου τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅτι ἔλεγον ἀποστέλλειν αὐτὸν ὁ ἡγιασμένος Σουλτάνος ὁ Μεσλήκ Νάσαρ, (ὁ Θεὸς συγχωρήσῃ τὰ κρίματά σου εἰς τὰς ἡμέρας τὰς ἁγίας αὐτοῦ). Ὁ Ἀποκρισιάρχος νὰ δεῖξῃ, καὶ νὰ πληροφρήσῃ τὴν μεγάλην Βασιλείαν σου διὰ τὴν ταύτην ὑπόθεσιν

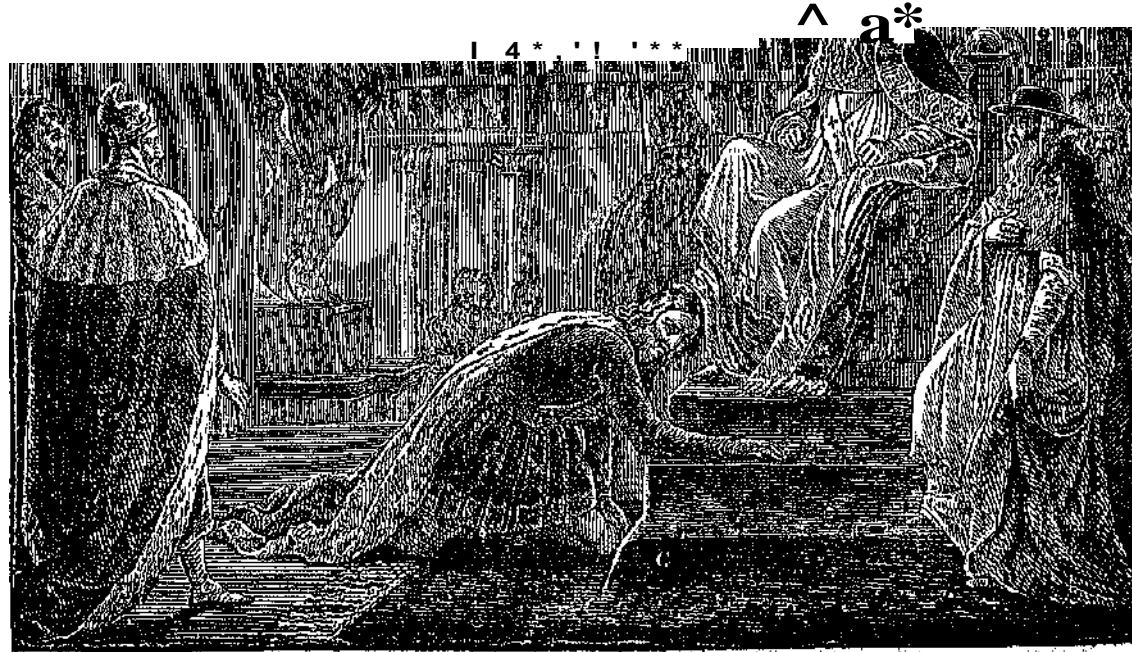
orcw; eyEVSTIO, xal drSTIXYpwGfii EVEXEVTOUTOUI QUITOU Eu^aptardGjiv Kal -/ip,ei?' <J7ip,erov TOV drca^ov TiaTfidp^ou.' ATOXGYVVWV) Y^UV 'Opicp-o; u^viXos si; TOU Ma^OISjASTj.OTI \$IS<puX<Eev YpXV TOIOUto dEIO- Tot .IspocXupM vd C7EpY^Mci TOV naTpidpfjv TOV Xoyov Texp/ifyuov.Tvj; T<STS xaOp-iXoupivy,; av xal AdEapov, xal vd T6V ^uXdfiffwci xaXd5 xaGw; xal Tpravou; s^op^v Xdyou;-iva sExd<7p,sv, 6TI TV yslp TOU; Tpwv naTpidp^a,; Kal wptrap,sv xal &yi^TO TOU XoyiwTaTou 6ao*iXsw; xal EaTopioypde pou ^i v s - vi x^Tef<JTa-i? TOG TOIQUTOU IlaTpiappU) xal dxe- Xsi^s x<Ta. TIV CTttxpaTouaav cuvflOeiv va voOeua-fi GRIxvi xal auT&; el; Td cLyiot, ^EpoffdXujAa p-sxd TOU Tji Es xaxet*7s Ti EYYP<<pon STII T6 dp^aiV.(6Tepov. IATtoxpto^ia.piou. "OTSW; av e^j Tpod^Xw; II Y^wuffa TOIJTOU sfvai . " « PciXiv e^Tvjo'sv 6 'Arcoxptaiddio; Jid TOU; ai- ^ Tvj; Koivife Tuvr,OsiaC, WCTS K<ta |AiKpov ^ia- /(.<).ti-rou; OITIVS; EupEaxovTai arco TVV y^wpav TVI; CpSpL TV)? <JVI(ACpiVn|. 'EX TOUITO, XOtU6VJ TOU ^S^Y" .Pw^Kvicij, tva EXeuGspc6<7wp,ev auToti;. Kal vipeTs fioiTO? cufAairpavov 'mepl TTI; YXwtTixfj? axpt<E&a? vd Y^VWP^*C ^A BaciXsta GQU, OTI ToiauTYiv auvvi- xal YVVJcuIT/TIO^ TWV ST^OWV TcapOC TCOV BuCa^VTLVidV Osiav Ei^op-sv o\o TO: ai/p.dXtoTa' STI vd Y^VETOL ataT^OpOU(A^VWV TSXIA/iptJv T^fi; I^WTI&O?, E^ X^ » «VT<XX<Y'/(- . xal vd awoXuwfAsv VipsT; sj; wv sj(op.6V, ^e mepl TWV ^7ijA7,Yop<on . a; OSTOI p^XXoutlv sit; xal YI BaatXEia aou TtdXiv sE wv sjfsi dip' yjpww T6 TfIOJA< TWV EITOpIKWV TPICICIOIWW XCI USIOC TaO-o^Xafuv vd T^p.7r) ?rp6; 'llp,d;. "Op,w, Apfaapigv Ta TuiffTsCIO, si oiivacra, OTI 6 exaTO eTll p.5T< xal SfVwQ) xal TO EviTVpa TOUTO, xal YIXEUGS- TOV KavTaxou^/svov fkoW? KuvTTavTivo; 6 I3a- pwcrapsv 6^aou; EEIWWJ<7EV 6 'ATCoxpiaiddio;, xal ?<- XaioXdyo? ^fifAviypst, Tcro? T&V<? J irpi^ TOU; avsX- XvivieTou; CTpaTuoTa? TOU ei\$ T^Jv xaOapsuoucav exeEv/v EXX^/vix-JVj ~v 6 <DpavT^?j; [ASTa^iSa^Ei •<- (MV, wpoOu,^iivotoj(!.svo); 5~j0sv v< uTOXic^/) xal sE- eXXvjvfo-) TOV « 0 T o ^ X X^ vj va xal ja^fl^svi? ^so- pEVOV (TTOXICIAOY P^SS7IIVV auTOU. pEXOV (TTOXICIAOY P^SS7IIVV auTOU. « ndXiv &E,TV)flsv 6.'Aroxpuriddio; vd svai d- ctpdXsta sE; TOU; sp/opivou; sEw are' auTOG Trpay- p<TStu'd<? xal syoixVjffapiv TO, xal iy^vETO 6pt- cpo;, iv< dvdE^wvTai TOU; TOIOUITO; Tcapp,afTSu- Tii?, - Xal CpuxdfiffWLV auTOU?, XaOw; sE^fT^CSV 6 'ATTOXpitTiddpIO:; « Kal f/s-ra TOV 'r-fllXo^TaTov 'Opurp^Vj.j.xal.p^ xal o:xaTipY<STov, xal truyraxi; .Tpa^Efav ^IC^XSTXTOV TVV dmoXoyiav, syupiGap-sy .Tov/dVxQX5iaiddpt,dv. TaiTIV T^)? koivvi; .(TUVVIOS(<{ • Tlpo? TVJV auYXP^OvV iCaia; yivwexvi ToGTO^dXvOivd i BactXsia sou. Kal pnv xsxoo-^piv/iv 5E xal avG^ipav xal-.\$*\$), aTvpov Tiff(Asv^iv SXB^WV XoyoYpa^av TIIIS Asxavip-spou tou Bockkakioy, ppoE t^v qauyucian X. x- wepi- rrap^v t^s E^v qλωpovtixa EnoK^fEcc^s 7tav(6XouS,- i^tis katE philoKallian, kal katE yooC, xal xaT* EYXWTTIKV (ptXovstxt T ta mptiiTsf a sic t^iv avaXo- ^syaXvi; tig T-flv^ndXiv, ou^ev iwn-^O-^ xaxwv, aXXa yov @OMMZW Siywn | "lv< TJ * JSSXvjpwA, 6^iiXa<s< TAV UIOV TOU patrXe'w,; xal (fcuvsmk/- xa^ TOI Trp^gu^pa T^S 'iTaX^o; -ixtivm, /,wXaE- ffs; To^Ez0pou; sou. Kal tydpY^sv.^ TOUTO WOX- V<, xal atfwxfow; wpcxpousi. s<(YP<P^<TW<< Xa-.xal swivscrapv.^v BaaiXefav itou. T<4?< TK* a^aL^A^a^ x<l si? a;ui^av, evft ^-^ TOU BoxxaxEou 7iv ^xOapv TOUTO ^XaTuTepa xal x<8apt&Tep<, ^s1 Ta/^a, ^liffiOovyo?, OU.OIGU.OPOO; xEaxavont- *aUiH> T6V naT^apxr.v T6V AaX<pon, xal .a^ ,iiv/); T6 auuicW^a OOU auToaaTov fovEWt. TOV Ap^ovT< TOV AwoxpwwJpivv T6V Mavou-A- xal Hapa fiv TOI; Aimx<*,s, i*ia*Tip<<< 7cap^ITaXoL; TO TM TOV eiiBxc TVV 0<^r<Tipa aou, xal gjcof-i- .#,., wpo^Owav ^hofw<c1^ 'IaTopfa, ^ ^^ c3; auTOv uluv^ou xal w,6?ov coy. Kal et\$ KUT6 yldaa^ i woXmx* sXeuOsp^a, 6 uXao; XXOUT^< XeoT<pon exap^Wi Kal 6 0so; T^V wcpjfav aou ^ ^ -^aOaou sOvixij wpdo*o;- ^civTa ^E TauTa va TVV rXaTuv/i, xal TVV xi4pav «u E,? T6 2V 4- tcap^%w xaOuffrepoum.. Kal * a&v *EXXa; T^5 xKTov v< TIV POWITT. /ft « 'O 0e6s 6 "Yfiatoc va ce diaKpat^, kal va e6- U. BxaTovrasTUptdo; xaTaXi^awvas TV,V. wpoipopL- x/v xal YpafflW-W-ypTicrsv TV5; xoivoXE^ia? T/J? wpo? T u d ap Tou X<OU TOU N< (a arrof ei 0 ee Y^X^ ^ C T O U ^ i j 3 * p ^ p o b f xal E x 0 p o u) E X O i v T a ? t f p ^ t arco wspiiTwv 'AT^a^ ^j ^e razTpl? TOU 'Pstv^ou xal TOU 2<^ovapoXa ivapa^t^st sauTJiv ei; TVJV TpiBav TOU TCoXitTc;yo,d, el? -v/jv xaT&pyaoEav T^A Tpa^Efav ^IC^XSTXTOV TIV auYXP^OvV iCaia; yivwexvi ToGTO^dXvOivd i BactXsia sou. Kal pnv xsxoo-^piv/iv 5E xal avG^ipav xal-.\$*\$), aTvpov Tiff(Asv^iv SXB^WV XoyoYpa^av TIIIS Asxavip-spou tou Bockkakioy, ppoE t^v qauyucian X. x- wepi- rrap^v t^s E^v qλωpovtixa EnoK^fEcc^s 7tav(6XouS,- i^tis katE philoKallian, kal katE yooC, xal xaT* EYXWTTIKV (ptXovstxt T ta mptiiTsf a sic t^iv avaXo- ^syaXvi; tig T-flv^ndXiv, ou^ev iwn-^O-^ xaxwv, aXXa yov @OMMZW Siywn | "lv< TJ * JSSXvjpwA, 6^iiXa<s< TAV UIOV TOU patrXe'w,; xal (fcuvsmk/- xa^ TOI Trp^gu^pa T^S 'iTaX^o; -ixtivm, /,wXaE- ffs; To^Ez0pou; sou. Kal tydpY^sv.^ TOUTO WOX- V<, xal atfwxfow; wpcxpousi. s<(YP<P^<TW<< Xa-.xal swivscrapv.^v BaaiXefav itou. T<4?< TK* a^aL^A^a^ x<l si? a;ui^av, evft ^-^ TOU BoxxaxEou 7iv ^xOapv TOUTO ^XaTuTepa xal x<8apt&Tep<, ^s1 Ta/^a, ^liffiOovyo?, OU.OIGU.OPOO; xEaxavont- *aUiH> T6V naT^apxr.v T6V AaX<pon, xal .a^ ,iiv/); T6 auuicW^a OOU auToaaTov fovEWt. TOV Ap^ovT< TOV AwoxpwwJpivv T6V Mavou-A- xal Hapa fiv TOI; Aimx<*,s, i*ia*Tip<<< 7cap^ITaXoL; TO TM TOV eiiBxc TVV 0<^r<Tipa aou, xal gjcof-i- .#,., wpo^Owav ^hofw<c1^ 'IaTopfa, ^ ^^ c3; auTOv uluv^ou xal w,6?ov coy. Kal et\$ KUT6 yldaa^ i woXmx* sXeuOsp^a, 6 uXao; XXOUT^< XeoT<pon exap^Wi Kal 6 0so; T^V wcpjfav aou ^ ^ -^aOaou sOvixij wpdo*o;- ^civTa ^E TauTa va TVV rXaTuv/i, xal TVV xi4pav «u E,? T6 2V 4- tcap^%w xaOuffrepoum.. Kal * a&v *EXXa; T^5 xKTov v< TIV POWITT. /ft « 'O 0e6s 6 "Yfiatoc va ce diaKpat^, kal va e6- U. BxaTovrasTUptdo; xaTaXi^awvas TV,V. wpoipopL- x/v xal YpafflW-W-ypTicrsv TV5; xoivoXE^ia? T/J? wpo? T u d ap Tou X<OU TOU N< (a arrof ei 0 ee Y^X^ ^ C T O U ^ i j 3 * p ^ p o b f xal E x 0 p o u) E X O i v T a ? t f p ^ t arco wspiiTwv 'AT^a^ ^j ^e razTpl? TOU 'Pstv^ou xal TOU 2<^ovapoXa ivapa^t^st sauTJiv ei; TVJV TpiBav TOU TCoXitTc;yo,d, el? -v/jv xaT&pyaoEav T^A Tpa^Efav ^IC^XSTXTOV TIV auYXP^OvV iCaia; yivwexvi ToGTO^dXvOivd i BactXsia sou. Kal pnv xsxoo-^piv/iv 5E xal avG^ipav xal-.\$*\$), aTvpov Tiff(Asv^iv SXB^WV XoyoYpa^av TIIIS Asxavip-spou tou Bockkakioy, ppoE t^v qauyucian X. x- wepi- rrap^v t^s E^v qλωpovtixa EnoK^fEcc^s 7tav(6XouS,- i^tis katE philoKallian, kal katE yooC, xal xaT* EYXWTTIKV (ptXovstxt T ta mptiiTsf a sic t^iv avaXo- ^syaXvi; tig T-flv^ndXiv, ou^ev iwn-^O-^ xaxwv, aXXa yov @OMMZW Siywn | "lv< TJ * JSSXvjpwA, 6^iiXa<s< TAV UIOV TOU patrXe'w,; xal (fcuvsmk/- xa^ TOI Trp^gu^pa T^S 'iTaX^o; -ixtivm, /,wXaE- ffs; To^Ez0pou; sou. Kal tydpY^sv.^ TOUTO WOX- V<, xal atfwxfow; wpcxpousi. s<(YP<P^<TW<< Xa-.xal swivscrapv.^v BaaiXefav itou. T<4?< TK* a^aL^A^a^ x<l si? a;ui^av, evft ^-^ TOU BoxxaxEou 7iv ^xOapv TOUTO ^XaTuTepa xal x<8apt&Tep<, ^s1 Ta/^a, ^liffiOovyo?, OU.OIGU.OPOO; xEaxavont- *aUiH> T6V naT^apxr.v T6V AaX<pon, xal .a^ ,iiv/); T6 auuicW^a OOU auToaaTov fovEWt. TOV Ap^ovT< TOV AwoxpwwJpivv T6V Mavou-A- xal Hapa fiv TOI; Aimx<*,s, i*ia*Tip<<< 7cap^ITaXoL; TO TM TOV eiiBxc TVV 0<^r<Tipa aou, xal gjcof-i- .#,., wpo^Owav ^hofw<c1^ 'IaTopfa, ^ ^^ c3; auTOv uluv^ou xal w,6?ov coy. Kal et\$ KUT6 yldaa^ i woXmx* sXeuOsp^a, 6 uXao; XXOUT^< XeoT<pon exap^Wi Kal 6 0so; T^V wcpjfav aou ^ ^ -^aOaou sOvixij wpdo*o;- ^civTa ^E TauTa va TVV rXaTuv/i, xal TVV xi4pav «u E,? T6 2V 4- tcap^%w xaOuffrepoum.. Kal * a&v *EXXa; T^5 xKTov v< TIV POWITT. /ft « 'O 0e6s 6 "Yfiatoc va ce diaKpat^, kal va e6- U. BxaTovrasTUptdo; xaTaXi^awvas TV,V. wpoipopL- x/v xal YpafflW-W-ypTicrsv TV5; xoivoXE^ia? T/J? wpo? T u d ap Tou X<OU TOU N< (a arrof ei 0 ee Y^X^ ^ C T O U ^ i j 3 * p ^ p o b f xal E x 0 p o u) E X O i v T a ? t f p ^ t arco wspiiTwv 'AT^a^ ^j ^e razTpl? TOU 'Pstv^ou xal TOU 2<^ovapoXa ivapa^t^st sauTJiv ei; TVJV TpiBav TOU TCoXitTc;yo,d, el? -v/jv xaT&pyaoEav T^A Tpa^Efav ^IC^XSTXTOV TIV auYXP^OvV iCaia; yivwexvi ToGTO^dXvOivd i BactXsia sou. Kal pnv xsxoo-^piv/iv 5E xal avG^ipav xal-.\$*\$), aTvpov Tiff(Asv^iv SXB^WV XoyoYpa^av TIIIS Asxavip-spou tou Bockkakioy, ppoE t^v qauyucian X. x- wepi- rrap^v t^s E^v qλωpovtixa EnoK^fEcc^s 7tav(6XouS,- i^tis katE philoKallian, kal katE yooC, xal xaT* EYXWTTIKV (ptXovstxt T ta mptiiTsf a sic t^iv avaXo- ^syaXvi; tig T-flv^ndXiv, ou^ev iwn-^O-^ xaxwv, aXXa yov @OMMZW Siywn | "lv< TJ * JSSXvjpwA, 6^iiXa<s< TAV UIOV TOU patrXe'w,; xal (fcuvsmk/- xa^ TOI Trp^gu^pa T^S 'iTaX^o; -ixtivm, /,wXaE- ffs; To^Ez0pou; sou. Kal tydpY^sv.^ TOUTO WOX- V<, xal atfwxfow; wpcxpousi. s<(YP<P^<TW<< Xa-.xal swivscrapv.^v BaaiXefav itou. T<4?< TK* a^aL^A^a^ x<l si? a;ui^av, evft ^-^ TOU BoxxaxEou 7iv ^xOapv TOUTO ^XaTuTepa xal x<8apt&Tep<, ^s1 Ta/^a, ^liffiOovyo?, OU.OIGU.OPOO; xEaxavont- *aUiH> T6V naT^apxr.v T6V AaX<pon, xal .a^ ,iiv/); T6 auuicW^a OOU auToaaTov fovEWt. TOV Ap^ovT< TOV AwoxpwwJpivv T6V Mavou-A- xal Hapa fiv TOI; Aimx<*,s, i*ia*Tip<<< 7cap^ITaXoL; TO TM TOV eiiBxc TVV 0<^r<Tipa aou, xal gjcof-i- .#,., wpo^Owav ^hofw<c1^ 'IaTopfa, ^ ^^ c3; auTOv uluv^ou xal w,6?ov coy. Kal et\$ KUT6 yldaa^ i woXmx* sXeuOsp^a, 6 uXao; XXOUT^< XeoT<pon exap^Wi Kal 6 0so; T^V wcpjfav aou ^ ^ -^aOaou sOvixij wpdo*o;- ^civTa ^E TauTa va TVV rXaTuv/i, xal TVV xi4pav «u E,? T6 2V 4- tcap^%w xaOuffrepoum.. Kal * a&v *EXXa; T^5 xKTov v< TIV POWITT. /ft « 'O 0e6s 6 "Yfiatoc va ce diaKpat^, kal va e6- U. BxaTovrasTUptdo; xaTaXi^awvas TV,V. wpoipopL- x/v xal YpafflW-W-ypTicrsv TV5; xoivoXE^ia? T/J? wpo? T u d ap Tou X<OU TOU N< (a arrof ei 0 ee Y^X^ ^ C T O U ^ i j 3 * p ^ p o b f xal E x 0 p o u) E X O i v T a ? t f p ^ t arco wspiiTwv 'AT^a^ ^j ^e razTpl? TOU 'Pstv^ou xal TOU 2<^ovapoXa ivapa^t^st sauTJiv ei; TVJV TpiBav TOU TCoXitTc;yo,d, el? -v/jv xaT&pyaoEav T^A Tpa^Efav ^IC^XSTXTOV TIV auYXP^OvV iCaia; yivwexvi ToGTO^dXvOivd i BactXsia sou. Kal pnv xsxoo-^piv/iv 5E xal avG^ipav xal-.\$*\$), aTvpov Tiff(Asv^iv SXB^WV XoyoYpa^av TIIIS Asxavip-spou tou Bockkakioy, ppoE t^v qauyucian X. x- wepi- rrap^v t^s E^v qλωpovtixa EnoK^fEcc^s 7tav(6XouS,- i^tis katE philoKallian, kal katE yooC, xal xaT* EYXWTTIKV (ptXovstxt T ta mptiiTsf a sic t^iv avaXo- ^syaXvi; tig T-flv^ndXiv, ou^ev iwn-^O-^ xaxwv, aXXa yov @OMMZW Siywn | "lv< TJ * JSSXvjpwA, 6^iiXa<s< TAV UIOV TOU patrXe'w,; xal (fcuvsmk/- xa^ TOI Trp^gu^pa T^S 'iTaX^o; -ixtivm, /,wXaE- ffs; To^Ez0pou; sou. Kal tydpY^sv.^ TOUTO WOX- V<, xal atfwxfow; wpcxpousi. s<(YP<P^<TW<< Xa-.xal swivscrapv.^v BaaiXefav itou. T<4?< TK* a^aL^A^a^ x<l si? a;ui^av, evft ^-^ TOU BoxxaxEou 7iv ^xOapv TOUTO ^XaTuTepa xal x<8apt&Tep<, ^s1 Ta/^a, ^liffiOovyo?, OU.OIGU.OPOO; xEaxavont- *aUiH> T6V naT^apxr.v T6V AaX<pon, xal .a^ ,iiv/); T6 auuicW^a OOU auToaaTov fovEWt. TOV Ap^ovT< TOV AwoxpwwJpivv T6V Mavou-A- xal Hapa fiv TOI; Aimx<*,s, i*ia*Tip<<< 7cap^ITaXoL; TO TM TOV eiiBxc TVV 0<^r<Tipa aou, xal gjcof-i- .#,., wpo^Owav ^hofw<c1^ 'IaTopfa, ^ ^^ c3; auTOv uluv^ou xal w,6?ov coy. Kal et\$ KUT6 yldaa^ i woXmx* sXeuOsp^a, 6 uXao; XXOUT^< XeoT<pon exap^Wi Kal 6 0so; T^V wcpjfav aou ^ ^ -^aOaou sOvixij wpdo*o;- ^civTa ^E TauTa va TVV rXaTuv/i, xal TVV xi4pav «u E,? T6 2V 4- tcap^%w xaOuffrepoum.. Kal * a&v *EXXa; T^5 xKTov v< TIV POWITT. /ft « 'O 0e6s 6 "Yfiatoc va ce diaKpat^, kal va e6- U. BxaTovrasTUptdo; xaTaXi^awvas TV,V. wpoipopL- x/v xal YpafflW-W-ypTicrsv TV5; xoivoXE^ia? T/J? wpo? T u d ap Tou X<OU TOU N< (a arrof ei 0 ee Y^X^ ^ C T O U ^ i j 3 * p ^ p o b f xal E x 0 p o u) E X O i v T a ? t f p ^ t arco wspiiTwv 'AT^a^ ^j ^e razTpl? TOU 'Pstv^ou xal TOU 2<^ovapoXa ivapa^t^st sauTJiv ei; TVJV TpiBav TOU TCoXitTc;yo,d, el? -v/jv xaT&pyaoEav T^A Tpa^Efav ^IC^XSTXTOV TIV auYXP^OvV iCaia; yivwexvi ToGTO^dXvOivd i BactXsia sou. Kal pnv xsxoo-^piv/iv 5E xal avG^ipav xal-.\$*\$), aTvpov Tiff(Asv^iv SXB^WV XoyoYpa^av TIIIS Asxavip-spou tou Bockkakioy, ppoE t^v qauyucian X. x- wepi- rrap^v t^s E^v qλωpovtixa EnoK^fEcc^s 7tav(6XouS,- i^tis katE philoKallian, kal katE yooC, xal xaT* EYXWTTIKV (ptXovstxt T ta mptiiTsf a sic t^iv avaXo- ^syaXvi; tig T-flv^ndXiv, ou^ev iwn-^O-^ xaxwv, aXXa yov @OMMZW Siywn | "lv< TJ * JSSXvjpwA, 6^iiXa<s< TAV UIOV TOU patrXe'w,; xal (fcuvsmk/- xa^ TOI Trp^gu^pa T^S 'iTaX^o; -ixtivm, /,wXaE- ffs; To^Ez0pou; sou. Kal tydpY^sv.^ TOUTO WOX- V<, xal atfwxfow; wpcxpousi. s<(YP<P^<TW<< Xa-.xal swivscrapv.^v BaaiXefav itou. T<4?< TK* a^aL^A^a^ x<l si? a;ui^av, evft ^-^ TOU BoxxaxEou 7iv ^xOapv TOUTO ^XaTuTepa xal x<8apt&Tep<, ^s1 Ta/^a, ^liffiOovyo?, OU.OIGU.OPOO; xEaxavont- *aUiH> T6V naT^apxr.v T6V AaX<pon, xal .a^ ,iiv/); T6 auuicW^a OOU auToaaTov fovEWt. TOV Ap^ovT< TOV AwoxpwwJpivv T6V Mavou-A- xal Hapa fiv TOI; Aimx<*,s, i*ia*Tip<<< 7cap^ITaXoL; TO TM TOV eiiBxc TVV 0<^r<Tipa aou, xal gjcof-i- .#,., wpo^Owav ^hofw<c1^ 'IaTopfa, ^ ^^ c3; auTOv uluv^ou xal w,6?ov coy. Kal et\$ KUT6 yldaa^ i woXmx* sXeuOsp^a, 6 uXao; XXOUT^< XeoT<pon exap^Wi Kal 6 0so; T^V wcpjfav aou ^ ^ -^aOaou sOvixij wpdo*o;- ^civTa ^E TauTa va TVV rXaTuv/i, xal TVV xi4pav «u E,? T6 2V 4- tcap^%w xaOuffrepoum.. Kal * a&v *EXXa; T^5 xKTov v< TIV POWITT. /ft « 'O 0e6s 6 "Yfiatoc va ce diaKpat^, kal va e6- U. BxaTovrasTUptdo; xaTaXi^awvas TV,V. wpoipopL- x/v xal YpafflW-W-ypTicrsv TV5; xoivoXE^ia? T/J? wpo? T u d ap Tou X<OU TOU N< (a arrof ei 0 ee Y^X^ ^ C T O U ^ i j 3 * p ^ p o b f xal E x 0 p o u) E X O i v T a ? t f p ^ t arco wspiiTwv 'AT^a^ ^j ^e razTpl? TOU 'Pstv^ou xal TOU 2<^ovapoXa ivapa^t^st sauTJiv ei; TVJV TpiBav TOU TCoXitTc;yo,d, el? -v/jv xaT&pyaoEav T^A Tpa^Efav ^IC^XSTXTOV TIV auYXP^OvV iCaia; yivwexvi ToGTO^dXvOivd i BactXsia sou. Kal pnv xsxoo-^piv/iv 5E xal avG^ipav xal-.\$*\$), aTvpov Tiff(Asv^iv SXB^WV XoyoYpa^av TIIIS Asxavip-spou tou Bockkakioy, ppoE t^v qauyucian X. x- wepi- rrap^v t^s E^v qλωpovtixa EnoK^fEcc^s 7tav(6XouS,- i^tis katE philoKallian, kal katE yooC, xal xaT* EYXWTTIKV (ptXovstxt T ta mptiiTsf a sic t^iv avaXo- ^syaXvi; tig T-flv^ndXiv, ou^ev iwn-^O-^ xaxwv, aXXa yov @OMMZW Siywn | "lv< TJ * JSSXvjpwA, 6^iiXa<s< TAV UIOV TOU patrXe'w,; xal (fcuvsmk/- xa^ TOI Trp^gu^pa T^S 'iTaX^o; -ixtivm, /,wXaE- ffs; To^Ez0pou; sou. Kal tydpY^sv.^ TOUTO WOX- V<, xal atfwxfow; wpcxpousi. s<(YP<P^<TW<< Xa-.xal swivscrapv.^v BaaiXefav itou. T<4?< TK* a^aL^A^a^ x<l si? a;ui^av, evft ^-^ TOU BoxxaxEou 7iv ^xOapv TOUTO ^XaTuTepa xal x<8apt&Tep<, ^s1 Ta/^a, ^liffiOovyo?, OU.OIGU.OPOO; xEaxavont- *aUiH> T6V naT^apxr.v T6V AaX<pon, xal .a^ ,iiv/); T6 auuicW^a OOU auToaaTov fovEWt. TOV Ap^ovT< TOV AwoxpwwJpivv T6V Mavou-A- xal Hapa fiv TOI; Aimx<*,s, i*ia*Tip<<< 7cap^ITaXoL; TO TM TOV eiiBxc TVV 0<^r<Tipa aou, xal gjcof-i- .#,., wpo^Owav ^hofw<c1^ 'IaTopfa, ^ ^^ c3; auTOv uluv^ou xal w,6?ov coy. Kal et\$ KUT6 yldaa^ i woXmx* sXeuOsp^a, 6 uXao; XXOUT^< XeoT<pon exap^Wi Kal 6 0so; T^V wcpjfav aou ^ ^ -^aOaou sOvixij wpdo*o;- ^civTa ^E TauTa va TVV rXaTuv/i, xal TVV xi4pav «u E,? T6 2V 4- tcap^%w xaOuffrepoum.. Kal * a&v *EXXa; T^5 xKTov v< TIV POWITT. /ft « 'O 0e6s 6 "Yfiatoc va ce diaKpat^, kal va e6- U. BxaTovrasTUptdo; xaTaXi^awvas TV,V. wpoipopL- x/v xal YpafflW-W-ypTicrsv TV5; xoivoXE^ia? T/J? wpo? T u d ap Tou X<OU TOU N< (a arrof ei 0 ee Y^X^ ^ C T O U ^ i j 3 * p ^ p o b f xal E x 0 p o u) E X O i v T a ? t f p ^ t arco wspiiTwv 'AT^a^ ^j ^e razTpl? TOU 'Pstv^ou xal TOU 2<^ovapoXa ivapa^t^st sauTJiv ei; TVJV TpiBav TOU TCoXitTc;yo,d, el? -v/jv xaT&pyaoEav T^A Tpa^Efav ^IC^XSTXTOV TIV auYXP^OvV iCaia; yivwexvi ToGTO^dXvOivd i BactXsia sou. Kal pnv xsxoo-^piv/iv 5E xal avG^ipav xal-.\$*\$), aTvpov Tiff(Asv^iv SXB^WV XoyoYpa^av TIIIS Asxavip-spou tou Bockkakioy, ppoE t^v qauyucian X. x- wepi- rrap^v t^s E^v qλωpovtixa EnoK^fEcc^s 7tav(6XouS,- i^tis katE philoKallian, kal katE yooC, xal xaT* EYXWTTIKV (ptXovstxt T ta mptiiTsf a sic t^iv avaXo- ^syaXvi; tig T-flv^ndXiv, ou^ev iwn-^O-^ xaxwv, aXXa yov @OMMZW Siywn | "lv< TJ * JSSXvjpwA, 6^iiXa<s< TAV UIOV TOU patrXe'w,; xal (fcuvsmk/- xa^ TOI Trp^gu^pa T^S 'iTaX^o; -ixtivm, /,wXaE- ffs; To^Ez0pou; sou. Kal tydpY^sv.^ TOUTO WOX- V<, xal atfwxfow; wpcxpousi. s<(YP<P^<TW<< Xa-.xal swivscrapv.^v BaaiXefav itou. T<4?< TK* a^aL^A^a^ x<l si? a;ui^av, evft ^-^ TOU BoxxaxEou 7iv ^xOapv TOUTO ^XaTuTepa xal x<8apt&Tep<, ^s1 Ta/^a, ^liffiOovyo?, OU.OIGU.OPOO; xEaxavont- *aUiH> T6V naT^apxr.v T6V AaX<pon, xal .a^ ,iiv/); T6 auuicW^a OOU auToaaTov fovEWt. TOV Ap^ovT< TOV AwoxpwwJpivv T6V Mavou-A- xal Hapa fiv TOI; Aimx<*,s, i*ia*Tip<<< 7cap^ITaXoL; TO TM TOV eiiBxc TVV 0<^r<Tipa aou, xal gjcof-i- .#,., wpo^Owav ^hofw<c1^ 'IaTopfa, ^ ^^ c3; auTOv uluv^ou xal w,6?ov coy. Kal et\$ KUT6 yldaa^ i woXmx* sXeuOsp^a, 6 uXao; XXOUT^< XeoT<pon exap^Wi Kal 6 0so; T^V wcpjfav aou ^ ^ -^aOaou sOvixij wpdo*o;- ^civTa ^E TauTa va TVV rXaTuv/i, xal TVV xi4pav «u E,? T6 2V 4- tcap^%w xaOuffrepoum.. Kal * a&v *EXXa; T^5 xKTov v< TIV POWITT. /ft « 'O 0e6s 6 "Yfiatoc va ce diaKpat^, kal va e6- U. BxaTovrasTUptdo; xaTaXi^awvas TV,V. wpoipopL- x/v xal YpafflW-W-ypTicrsv TV5; xoivoXE^ia? T/J? wpo? T u d ap Tou X<OU TOU N< (a arrof ei 0 ee Y^X^ ^ C T O U ^ i j 3 * p ^ p o b f xal E x 0 p o u) E X O i v T a ? t f p ^ t arco wspiiTwv 'AT^a^ ^j ^e razTpl? TOU 'Pstv^ou xal TOU 2<^ovapoXa ivapa^t^st sauTJiv ei; TVJV TpiBav TOU TCoXitTc;yo,d, el? -v/jv xaT&pyaoEav T^A Tpa^Efav ^IC^XSTXTOV TIV auYXP^OvV iCaia; yivwexvi ToGTO^dXvOivd i BactXsia sou. Kal pnv xsxoo-^piv/iv 5E xal avG^ipav xal-.\$*\$), aTvpov Tiff(Asv^iv SXB^WV XoyoYpa^av TIIIS Asxavip-spou tou Bockkakioy, ppoE t^v qauyucian X. x- wepi- rrap^v t^s E^v qλωpovtixa EnoK^fEcc^s 7tav(6XouS,- i^tis katE philoKallian, kal katE yooC, xal xaT* EYXWTTIKV (ptXovstxt T ta mptiiTsf a sic t^iv avaXo- ^syaXvi; tig T-flv^ndXiv, ou^ev iwn-^O-^ xaxwv, aXXa yov @OMMZW Siywn | "lv< TJ * JSSXvjpwA, 6^iiXa<s< TAV UIOV TOU patrXe'w,; xal (fcuvsmk/- xa^ TOI Trp^gu^pa T^S 'iTaX^o; -ixtivm, /,wXaE- ffs; To^Ez0pou; sou. Kal tydpY^sv.^ TOUTO WOX- V<, xal atfwxfow; wpcxpousi. s<(YP<P^<TW<< Xa-.xal swivscrapv.^v BaaiXefav itou. T<4?< TK* a^aL^A^a^ x<l si? a;ui^av, evft ^-^ TOU BoxxaxEou 7iv ^xOapv TOUTO ^XaTuTepa xal x<8apt&Tep<, ^s1 Ta/^a, ^liffiOovyo?, OU.OIGU.OPOO; xEaxavont- *aUiH> T6V naT^apxr.v T6V AaX<pon, xal .a^ ,iiv/); T6 auuicW^a OOU auToaaTov fovEWt. TOV Ap^ovT< TOV AwoxpwwJpivv T6V Mavou-A- xal Hapa fiv TOI; Aimx<*,s, i*ia*Tip<<< 7cap^ITaXoL; TO TM TOV eiiBxc TVV 0<^r<Tipa aou, xal gjcof-i- .#,., wpo^Owav ^hofw<c1^ 'IaTopfa, ^ ^^ c3; auTOv uluv^ou xal w,6?ov coy. Kal et\$ KUT6 yldaa^ i woXmx* sXeuOsp^a, 6 uXao; XXOUT^< XeoT<pon exap^Wi Kal 6 0so; T^V wcpjfav aou ^ ^ -^aOaou sOvixij wpdo*o;- ^civTa ^E TauTa va TVV rXaTuv/i, xal TVV xi4pav «u E,? T6 2V 4- tcap^%w xaOuffrepoum.. Kal * a&v *EXXa; T^5 xKTov v< TIV POWITT. /ft « 'O 0e6s 6 "Yfiatoc va ce diaKpat^, kal va e6- U. BxaTovrasTUptdo; xaTaXi^awvas TV,V. wpoipopL- x/v xal YpafflW-W-ypTicrsv TV5; xoivoXE^ia? T/J? wpo? T u d ap Tou X<OU TOU N< (a arrof ei 0 ee Y^X^ ^ C T O U ^ i j 3 * p ^ p o b f xal E x 0 p o u) E X O i v T a ? t f p ^ t arco wspiiTwv 'AT^a^ ^j ^e razTpl? TOU 'Pstv^ou xal TOU 2<^ovapoXa ivapa^t^st sauTJiv ei; TVJV TpiBav TOU TCoXitTc;yo,d, el? -v/jv xaT&pyaoEav T^A Tpa^Efav ^IC^XSTXTOV TIV auYXP^OvV iCaia; yivwexvi ToGTO^dXvOivd i BactXsia sou. Kal pnv xsxoo-^piv/iv 5E xal avG^ipav xal-.\$*\$), aTvpov Tiff(Asv^iv SXB^WV XoyoYpa^av TIIIS Asxavip-spou tou Bockkakioy, ppoE t^v qauyucian X. x- wepi- rrap^v t^s E^v qλωpovtixa EnoK^fEcc^s 7tav(6XouS,- i^tis katE philoKallian, kal katE yooC, xal xaT* EYXWTTIKV (ptXovstxt T ta mptiiTsf a sic t^iv avaXo- ^syaXvi; tig T-flv^ndXiv, ou^ev iwn-^O-^ xaxwv, aXXa yov @OMMZW Siywn | "lv< TJ * JSSXvjpwA, 6^iiXa<s< TAV UIOV TOU patrXe'w,; xal (fcuvsmk/- xa^ TOI Trp^gu^pa T^S 'iTaX^o; -ixtivm, /,wXaE- ffs; To^Ez0pou; sou. Kal tydpY^sv.^ TOUTO WOX- V<, xal atfwxfow; wpcxpousi. s<(YP<P^<TW<< Xa-.xal swivscrapv.^v BaaiXefav itou. T<4?< TK* a^aL^A^a^ x<l si? a;ui^av, evft ^-^ TOU BoxxaxEou 7iv ^xOapv TOUTO ^XaTuTepa xal x<8apt&Tep<, ^s1 Ta/^a, ^liffiOovyo?, OU.OIGU.OPOO; xEaxavont- *aUiH> T6V naT^apxr.v T6V AaX<pon, xal .a^ ,iiv/); T6 auuicW^a OOU auToaaTov fovEWt. TOV Ap^ovT< TOV AwoxpwwJpivv T6V Mavou-A- xal Hapa fiv TOI; Aimx<*,s, i*ia*Tip<<< 7cap^ITaXoL; TO TM TOV eiiBxc TVV 0<^r<Tipa aou, xal gjcof-i- .#,., wpo^Owav ^hofw<c1^ 'IaTopfa, ^ ^^ c3; auTOv uluv^ou xal w,6?ov coy. Kal et\$ KUT6 yldaa^ i woXmx* sXeuOsp^a, 6 uXao; XXOUT^< XeoT<pon exap^Wi Kal 6 0so; T^V wcpjfav aou ^ ^ -^aOaou sOvixij wpdo*o;- ^civTa ^E TauTa va TVV rXaTuv

f 111'fc *

• I

TAITEINQ̄SIS EPPTKOY A'.

AuTOXpaTMO [AETEΘV1 EI? 'AXfifitTlav OTIO? EX TPO sydXxeuE mxvrc? TOU? UT:6 TOU 'AXsEdvĒpou €' sVi-r.l-rMw STiowTsiivi T« sv 'PraXiK yiyvofAgva. 'Ev <7^7:TOV T«? • xaTa TOU AuToxpdropo? xspavou?,' TW [AETAU 06 TWV SJUuXIWV TOUTWV 7eoXs/.VV 6 .&' rpv.Yopio; 6 X' h dvOpMffo? 'p&YaXbvcpaYpov' xal jrOpie atiToO TldTra? 'AXif«vo*po? §' et'ev drcoGii- S7e£(/.ovo?, £wrijpb? xal opfAvrxox? TCX-JIV xat TUY-VEI'.dXX' 6 Gdv«To? «UTOU dv^sips Tip *Kp£xi-i Xpdvto? dpxoovTco? <pp-Jvt(Aoc, QITW? -/vi TtapEx-cva IZOVJ jy,y«X*/Tspov. xal £Ttyjeip.v)/.«T-Wi«oTEpov TpsVfiTai Swl TOSOUTOV, wTE £-X TV)? 6pTAV)? TOU V« E/^pov, TOV [AaY*XoTrpaYA.6va'nai7«v^f*Y'Y'P'V.T6v XaT««JTpEip7) T& G-/£Sub TOU.- 'AVCtTeOp«(AjASVO? £t? Y'-'oc.Ti5',7:ip6 "T9J? U^OEW; auToO ei?TIGV wawadv Ta? ey^oXaiTTixa? Ept&a? i'jv xdTov/i? TedaYi? tfiaXe-* pppvoy, UTTO.T.6 nVQLW Toy (XovapO JX5.s6pdy&ou, XHXXY? ©O.O^i.X«l 01X610S TIOXXWV n«77(V,Vj &YI-

v<~nxs "(AST' 'dxiPssia? 'ivd^a? T«&? pao\oupYi«?' TWV ot ^i «JTOI exEtvoi ercisciowoi, - piTivs? xaOvips-rav auXoiv. Msta TWV 'STCIXIVOMVOJV TOUTWV ifiOTYITwy Tlpo oX^You sv T^ ffuvd^w TOV Hawav,' tay'py^av • rpv/ppio? 4 C vivvvs (AeY^TViv fOwv auffTtyoV/iTa. T^TE «UTOV UXEpTKTOV O^xACT/V TOO. XUpfouTWV* •wpotov (AKXXOV TuviTsw? woXitHtvj; vi ;«cOapa? a- EV TotauTY). aTctXiiMjia. Av 6 AuToxpaTwp y.aTa <JU[A-pETV,? H GxX'/ppV/I? TOU £ap«XTV)PO? TOU -fa ffUji- SouX^iv TIVWV <pXwv TOU [AETAaiyEi avvwITTO. -xai <pwvo? Trpo? Ta? dpv^a? TOU, v\ \$s <piXofio££a TOU 7!SVU(p6? £15 IT<xX£«V, 'oVIO? ffUV^taXeyO'i p,STX TOy ou^sva iyivwixev opov. To'.auTV) vjv Yi iifpa fy rpyiYOpfoy C'. *0 nd?;a? o^iETpi^E TOTE et; Kavov-r- TepOUXSITO 6 'EppTXO? V& X^T^XOXs(/.11(7V1, Y) fl^pftt T^IV crav ippoupiov TVJ? Kofxyjuvi? MaTOA^vj? dve^ta? TOU; omu^av xarsfiaXs [/sv, T^? 67io£«? G(AW? vi TCOVY) TCX- xaTao'iciWo'-ifl-); */.al TauTv;? T6V auTb«p'«Top« s^' p^Y«Y^EV ""^P^S £TEpa?, u<pww xal «UT6; xaTsXYIGv). ^pY.(TT(0 TW T^JVSt^dTI, ^'.OTI StrfTEUSV .dX/jDw? OTI 7, 'O 'iX^ESpav^o? OUTO?, 6? ndfra? Y^A^5 TM? UT^O TO UTtoSTI? TOU • STICXOTeOJ T^J 'PuJA?;? IIV UAO6S<?!UJ ovoij.a rpvYopfou TOU C) XXQVI^OJASVO? xW dpyji? auTou TOU'GEOU. " • • •

*G««ra? 6 AuToxpaTwp £i? TO ippoupiov TOUTO e-dv«Y^w.3^s!' fi/STVl TOU IltTva ^txaiw^aT« twv VOIVijE TciKetvw? dx-pdactv Teapa Tp^TiaTra' O6TO; AuToxpaTOpwv KJTEdTsXe ^e wp6? Tiv 'Epptxov TlpE- 6p.w? lepv vl xcTade^Gvi va T6V ur/t, d<p/5xev. E^W sy cSsiav, i^t' £? £^6pa^s TSV p-/Osiav XUTE^V TOU c'ia Tvi auX? weptpivovTa Tpst? 6X6xXyipou? ' h/dpa;<; sv Tjv «VEJ WpO/iYOJ(ASV/j; aUYH«T«G^5£W; TOU AuTO- fjuy^Ei Spip.uToiTw, duTCO^viTov xal <rv_S6v yuf/.vojv xpaTOpo; ,EX.XOY^AV TOU, ' v.xi sS'sSafou auT^i. 6'TI *OV "/(dvov &E Tjv sijwsp^av X«{-S«vb^vT« EOIEXVI TIVK y.v. 7:p«i6u/Oi; vol i:ap>AiTriO^i, &v EV(SIAICS TQUTO 6 AUTO- 6^kiyrit Tpb^IV, dxXwg Trpo? (jyvTvipriTiv TVJ? ••^W?;? zpaTwp x«TdXX-/JXov. 'O AuTozpaTtop u.7:aT-/;0sl; sx TOU. 'O dYipwv^o? 'Upsu? t^Xo? 7fidvTo>v ^apOWJ'.X_7 'TauTVi? TVJS <paVo(ewv)< ui?OT«Y^i») .^* «7rdvTri7iv ^STai, xal dwaiTE? 6TVW? yovuxXiTI. 6 Auw/pKT<r) 0 Ejrs.v.upwefE v.a) 67CE£rT^pi^s adXiffTa, «UT6V EICI ,TOU EwvTeiov .TOU Gpdvou .auTou (/ymT/i G'uyyfyT JivV 0 -jraTCy-ou Opoyou. 'O 'IXe<?pdv56? d£AW? d£ya! exl *£(3pfxo? uwvixst si? TIV ^E^uTeXaTj.x^IV^auTviv Ta-7E*- Tou-.0p6vou"(JTepoj^Osi?, vip/_ics ya {3aXX-i ei< r.pa- VWTIV, TIT? Sij.(o.?-e?>v«- V.HI vi pjdvv-7)dfA«upw5ao'ji ^tv "T« tlyltiv., aTiva Ji^fl ei? TOV ipoy.dTOyfov au- Tw cJo^ay 'auTou* •fJaeTdi-Tby'tspsw? ,6wu?^Xiff/f «P- TOU £IX^V SJ/7IVEUCEI. "oOsv EVtp X-^T' dp^Ct? (XVE- TOV TOU d^ooirriAou, x.ai u';dcryeT«i va TedpaofiiOvj YvtipiTS T6 r^iKaC(i-jia TOU AuTO/tpdTopo; TOO ETII- EVTVIGUVudw T7j? AUYO^TV)? X.d UTCOKO7(Eii; Toij y.upouv auTOV TOV ndTcav, ^tEpiXovsiV/iffsv auT(< d7toepdT£i?T'/?; .Kv TW [iiGi/i 6j.w? Tvi? «71: SXI;15TIKIV;? TO oixauoj;.a TOU eVixAjpaav TOU? srrwxdirousj TaiJTYi? Haioit; dxTt? sX7:Ef5o?-d5pbco^oxY(Tw? '^isp- •xal .TpoaE^aXe . TO auTou-paTOpwv TQUTO ^a«fo)/.a y;sTat TO 'CXOTO?, T6 xaXuTexov Tjiv TU^VIV.TOU 'Ay'- «S^X«T«VJ)Y.(BV TVI? i^ouff£a?, x-/ipu^c 6'TI ' (/Jwv ToxpdTOpo?.,xal £vG«(ipuv£i auTov v^dvax«X^i/i T«? •auTw^Tw nd^a TOUTO auTO\$wa£u? •repou^xsi. '6 uxocry^effei?; S? vj dvaY^i^duTw^E7r^SaX£v^i -11^ureep- AUO«p«Top dweppuls T«? 7iaxyt.«? rauT«? d^itov SdXXXousa.-tpTxia Toy' ndwa (-.ETA-T%Kb(jLY)<«<Yi? oit?'' dXX' 6 rpY.Yopios 6 ^, (JTYipi^j.svo? sm TIVO- BlaTq^Xovi?, eYsipouca.TOV ©oovov si?. iroXXou? TWV •Sa^covwv., x.«Tr.YopEtT6v auToxpaTopa ^i«<poptov ^ -/JYE^dvoc T^?!! 'ITaX£«?,oiTvf£? Eaxav^aXi^ovTO •fi.aX- y.Xr.p.dTwy, xat 7Tpo-yaxEv auTOV e(? 'Pci^/ly tva d- XOV iJujTI 6 •tl«75a? ix TYJ? OWSMSTYITO? "'T«yTY? .YU- T^oXoY^iO/). ' ^HVSv' UTSp TO^EOV TCC? SV 'iTCtXia^CT7V7E? •a.TOU, '0 'Jippwo? 6(i.Ms^vwa xal ^i«Xi5eiTOu? S«^wv«?, «i ^i(STi .EGpdvT^OV TTSpl TV)? dyv(iTY.TO? TV)?(Vjd^TS0,' -dvo'tnoo^op-et EV Tjv X.t6pa' aoTww T« x.aT£o^a9idOdvT« TWV ,AUO^TOP.WV. CIUMVWVIS "7edvT«? TOUTOU? silk '(ppotipia, xal y,p(ipxvo?) Ttp ^txaftp , TWV wpxdTo-, xoivou ts?£/oy, "evavTibv Toy iv 'Kavdir*?) • a^pbvT^ ywv TO;U, XHOatpst, T6V nd-rudv dv^cuvd^w ^e^e'ixbffi CTW? . EV^IKTP^OVTO? rpvjyopfou ('. 'Ap^fiYo? -/y) Tecffapuv ETItfjxdnvw jcal E^ •TvdT^ov TWV y_iY^f^wv icrtpaT^fo? TWV •fyEjAovwv TOUTWV TVI? 'WaXfa? xoivi) T-?1; auToy.paTopia;.' '0 Ildxa? %««,* oWs^piSaiw? ^cp(i; E^sXsy_0/).6 •AuTbxpdTwp;T%rsp[y.HVia?j]i^al •^v d7vCoX£c[A£vo; av 6 'EppTxo?" suiff«K fl'uVctTO ya yv-7:ip(oToy, &?^;vewjspo? "TI? E-jTopixo? .XSYEI, Z/- •xftTpaTfiuu-) "zdrd TYJ? Wip.-/)?, (ofpEXou>.svo? ex o'sv" 6 xdc(/.Q? T6 -Os«lj.a^ AuToxpaTOpo? t'sp[.;«voy -TUV ifA<puXi(ov Toepav^w ev 2«^<ovfa, lial o-T^/jpi^d;e- [3Qfl0ou|As.youu7!ro TVI? 'kaXia? R«l &YxaTaXEtwb[AS- vo;., iiril T7j; ^iX«(5 TWV INopfj.ayo^wv -JjysjXiiv.wv," x«- vouU7eb T% Teppvta?. 'Kww b(.;w? ot 'ITMXOI xal •0-!pso£ TOV .auTox^dTopa d;«Xuff«? ' i i t rpo? 'au- 6 AuTbxpdTwp S7;oXtdp-AOuv TOV IJdwav iv TVJ- ICX- T6/7:icrT£w; .xal U7VOT«YVJ?, -Jtdvxas TOII? (i7ivjy.dous vdcTjji, 6E drsffTaXasvoi TVJ? 'Pwp/i? 'TO TCKV s^SjJov -Tvi^auTOKpaTopfd?.' ToittuTV) u^vip^sv, '-V. 'wpoT/i avw^xdTw •evrep{A«v£« "V.«Ta TOU' AuTpxpoiTopo?, .TSV nawfiiv.-jrpojioXv) xaTd TVJ? e^ouffci? TWV "au^ jcaTasiSaetGevTb? EV' TW [ASTK^U Tourfp dici/Toy vTOxpaTOpwv. 'Ap,EOw? Trp^oSsi? TOU Tld^a navTd- Gpovou'Wp' sxsivwv,"fiv TK'^ix«i(Jp.dT«; flijTo?" u- XOu dTCSsc/TaX^icav, crTvip^ovVTEj^xav ^ixatoXoYovwT£? W8p_dff7CI^SV;-p 5fi ^TTCO? 'Po^dX^O?, tfl«i 'Epp6«C •TOV •4^opiff(.;6v, • cnuY/Cpdvto? :Hh' ^WVEOVTE? Ei?Td? dVYYOpEuTTS-Aotjxa TVI? SouaSioc? (jyv^pb^ivj TOQ Iliis- oC>aptft^5 Twy dvGpaAfcov. y.a.i T6 .7TV£up« Tvi«-dxQcrTa- 7ea' 'CSV^-.ETVI TOU AuToxpaTOpiJ4oy^-.@p^Voo. 'roTs »(<? •-dwi-.TOU AOTOxpdTopo?.'!^O^Eppi«6c 'o'litp.ia? 6 'nefoa? dvETITu^sv dx^Gw? TvScr«v ;TVIV: TtoXiTw/iv •••elds ;tdTEiauToy Teapot -TcdvTwv 'EY^A^A^A^A^V o v auTbu^ovv)pi«^vi^ffTlpt^bjA^v)v .tfti^iieXoy', S^XoJ *1 7eto.TciT«Tot«:aOTOi3" jixoi. wTcXifGMKV Jia^ au^bu. TOU ^{pbu?^ - xal - TOU • oTaupoOj * dx-X' ei? [Adjjvv; '0

καθαρμένος Ἐβρίκος, καὶ τοὶ ἐκ νέου ἀπορισθεὶς, εἰς τρεῖς διαφορὰς μάχας νίκησας τὸν Ῥοδόλον, τὴν τετάρτην παρὰ τὸ Νικρεσ-βούργον ἐπέθηκε τέλος εἰς τὴν βραχυχρόνιον δόξαν αὐτοῦ, φονευθέντος διὰ χειρὸς Γουδαφρέδου τοῦ Γουέλλον, αὐτοῦ ἐκείνου, ὅστις εἶχε κατακτήσει ὡς σταυροφόρος τὴν Ἰερουσαλήμ. Ὁ Ἐβρίκος τότε καθήρσε τὸν Γρηγόριον, διέταξε τὴν ἐκλογὴν νέου Πάπα Κλήμεντος τοῦ γ'· Ηλιβαλὼν δὲ μετὰ ἰσχυροῦ στρατοῦ εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ κυριεύσας τὴν Ρώμην μετὰ διετὴ ἐπιμονὴν πολιορκίαν ἐγκατέστησεν ἐν αὐτῇ τὸν νέον αὐτοῦ Πάπαν Κλήμεντα, καὶ ἐστέρησεν παρ' αὐτοῦ Ἀυτοκράτωρ.

Ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ ζ', πολιορκούμενος ἔτι ἐν τῇ φρουρῇ τοῦ Ἁγίου Ἀγγέλου, ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ τοὺς πολιορκητὰς συνδρομῇ τοῦ Ῥοβέρτου Γισκάρδου, ὅστις καὶ ἔφερεν αὐτὸν κρυφὰ εἰς Σάλερνον, ὅπου πλήρης λύπης καὶ ἀθυμίας ἐτελείωσε τὸν πολυτάραχον αὐτοῦ βίον. Ὁ θάνατος τοῦ παρχοπιστοῦ τούτου ἱερῶς παρίσχε κατ' ἀρχὰς τῷ αὐτοκράτορι ἐλπίδα μέλλοντος εὐδιωτέρου καὶ βίου εἰρημικότερου· ἀλλ' ὁ κλονισμὸς, ὃν ὑπέστη ἐκ τῶν ἀλλεπάλληλων προσβολῶν τὸ οἰκοδόμημα τῆς πολιτείας, κατέστησε πάλιν ἐν αὐτῷ περαιτέρω διατριβὴν τοῦ κυρίου αὐτοῦ ἐπικίνδυνον καὶ ἐπώδυνον. Τσιουτοτρόπως, ἐνῶ ἔτι ὁ αὐτοκράτωρ εὕρισκετο ἐν Ἰταλίᾳ, ἡ διαίτα τῆς Σαξωνίας ἐξελέξατο ἀντ' αὐτοῦ ἄλλον αὐτοκράτορα τὸν Ἑρμάνον. Μόλις δὲ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἐβρίκου μετὰ διαφορὰς πεισματῶδεις μάχας κατατροπήθη, καὶ ἐξάνστη ἕτερος ἀντιποικίλος τούτου ἱερῶς παρίσχε κατ' ἀρχὰς τῷ αὐτοκράτορι ἐλπίδα μέλλοντος εὐδιωτέρου καὶ βίου εἰρημικότερου· ἀλλ' ὁ κλονισμὸς, ὃν ὑπέστη ἐκ τῶν ἀλλεπάλληλων προσβολῶν τὸ οἰκοδόμημα τῆς πολιτείας, κατέστησε πάλιν ἐν αὐτῷ περαιτέρω διατριβὴν τοῦ κυρίου αὐτοῦ ἐπικίνδυνον καὶ ἐπώδυνον.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν ποικίλων τούτων ἠθικῶν παραχῶν, ὁ Ἐβρίκος ἐσκέπτετο νὰ ἀσφαλίσῃ τὸ στέμμα εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ· ἔθεν ἐκήρυξε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κογράδον, αὐτοκράτορα τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἀμέσως ἐξαπέστειλε μετὰ στρατοῦ κατὰ τῆς Ἰταλίας, ὅπως καταβάλλῃ τὸν ἀντιπάπαν Οὐίκατον, τὸν γ', διάδοχον τοῦ Γρηγορίου ζ', καὶ κληρονομῶν τῶν ἀξιοματιῶν αὐτοῦ. Τούτου ἕνεκα μετ' οὐ πολὺ τελευτήσαντος, ἐξελέχθη δεύτερος ἀντιπάπας ὁ Οὐρβανὸς β'. Ἡ δὲ κόμησσα Ματθίλδη ἀέροισιν τὸ ἀδιάλλακτον μῆκος τηρήσασα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς κατὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Κογράδου, Ἐβρίκου δ', πάσαις δυνάμειν ὑπεστήριξε τὸν νέον τούτον Πάπαν Οὐρβανόν, καὶ κατώρθεσε διὰ παντοίας διαφορὰς, ὥστε αὐτοὶ οἱ σωματοφύλακες τοῦ Πάπα Κλήμεντος γ' νὰ διώξωσι τὸν κύριόν των διὰ νυκτός ἐκ τῆς Ρώμης. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα διεπράξατο ἡ Ματθίλδη, ἀλλὰ καὶ τὸν νέον αὐτοκράτορα καθυπέβλεπεν ὑπὸ τὰ νεύματα τοῦ Πάπα Οὐρβανού, ὅστις ὀνομάσκει αὐτὸν βασιλεῖα τῆς Ἰταλίας ἐνυμφεύσε μετὰ τῆς θυγατρὸς Ῥοβέρτου Γισκάρδου τῆς Ἰταλίας, τοῦ μεγίστου ἐχθροῦ τοῦ πατρὸς του. Ἀνὴρ ἠκρόστη δὲως μέχρις αὐτοῦ ἡ ἐκδικητικὴ τῆς Ματθίλδης, ἀλλὰ καὶ τὴν νέαν σύζυγον τοῦ

Ἐβρίκου Ἀδελαΐδα, κατέταξεν εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀποστατῶν. Ὅθεν δικαίως λέγουσιν οἱ ἱστορικοὶ ὅτι ποτὲ αὐτοκράτωρ, πατὴρ, καὶ ἀνὴρ ὑπήρξε δυστυχέστερος τοῦ Ἐβρίκου. Πολλὰς ἔμως μεγαληπτότερας συμφορὰς ἐπεφύλαττεν ἔτι ἡ τύχη εἰς τὸν αὐτοκράτορα τούτον. Ἀναγκασθεὶς ὁ Ἐβρίκος ὑπὸ τῆς πινακῆς ἀνάγκης νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν ἐναντίον τῆς ἰδίας αὐτοῦ οἰκογενείας, συγκαλεῖ τὴν διαίταν ἐν Κολωνίᾳ, καὶ ἀποκηρύσσει ἐν αὐτῇ τὸν ἀποστάτην καὶ ἀγάριστον υἱὸν, ὃν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἐστειψε βασιλεῖα Ῥωμαίων, ὅπως συνομώσῃ πρὸς ἀνταμοιβὴν κατὰ τοῦ γέροντος αὐτοῦ πατρὸς καὶ αὐτοκράτορος. Ἀποκηρυχθέντος δὲ τοῦ Κογράδου, ὁ Ἐβρίκος ἀνεκήρυξεν ἐν Ἀκουίσταν βρασιλεῖα τὸν δευτερότοκον αὐτοῦ υἱὸν Ἐβρίκον τὸν ε', τέρως ἔτι θρημωδέστερον τοῦ πρωτοτόκου Κογράδου. Ὁ δυστυχὴς πατὴρ πιστεύσας ὅτι διὰ τῆς πράξεως ταύτης εὖρε στιγμὰς τινὰς ψυχικῆς ἀναψύξεως, ἐπεδόθη εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς αὐτοκρατορίας, ἐν ἧ ποικίλαι καὶ μέγισται ἀνεφύθησαν καταχρήσεις ἐν τῷ μακρῷ τούτῳ διαστήματι τῶν ἐμφυλίων πολέμων. Ἄν ἀνακρίσεις τοῦ αὐτοκράτορος ἀπέδειξαν ὡς πρῶτον καὶ μέγιστον καταχρηστικὴν, τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Μπογουντίας. Ὁ ἱερὸς ἄνωγος οὗτος, ὅπως μὴ συλληφθῆ, καταφεύγει εἰς τὴν Τυριγγίαν καὶ ἀνάπτει αὐτόθι τὸ μέλις ἀποσβεσθὲν πῦρ τῶν ἐμφυλίων δεινῶν. Ὁ δὲ Πάπας Πισχάλης β', ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τοῦ κόμματος τῆς γνωστῆς ἠδὲ Ματθίλδης, διάδοχος Οὐρβανού τοῦ β', ἀνακαί κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος τὰ ὑπὸ τοῦ Γρηγορίου τοῦ ζ' ἐκτεφνούντων πρὸς χρόαν ἀναθέματα. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τούτῳ καὶ ὁ δευτερότοκος υἱὸς Ἐβρίκος ὁ ε', ἐπαναστατεῖ κατὰ τοῦ πατρὸς, προτιμῶν δι' ἐγκαλήματος νὰ λάβῃ τὸ στέμμα ὕπερ αὐτῆς ἡ φύσις ἐβεβαίωσεν αὐτῷ μετ' ὀλίγον. Βίς μάτην ὁ γέρον καὶ πανταχῶθεν καταβεβλημένος πατὴρ ἀποστίνεται πρὸς τὸν μόνον ἔτι ζῶντα αὐτοῦ υἱόν, διὰ τοῦ γλυκυτάτου καὶ τρυφερωτάτου τρόπου. Ἡ τίγρις ἀπαντᾷ· ὅτι δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἀναγνωρίσῃ ἐνα ἀπορισμένον οὐδὲ ὡς βασιλεῖα σου οὐδ' ὡς πατέρα σου μεταβίνει δὲ ἀμέσως εἰς Σπίραν, καταλαμβάνει αὐτοῦ τὸν δημοσίον ἠσαυρὸν, καὶ συγκαλεῖ ἐν Μπογουντίᾳ σύνοδον ἐξ ὅλων τῶν ἐχθρῶν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, κληρικῶν τε καὶ κοσμικῶν. Ἄλλ' ὁ αὐτοκράτωρ ἀνεξάντλητος εἰς τὰ μέσα τῆς νομίμου ἀμύνης, συνηροῖται αὐτὸς μικρὸν στρατὸν ἀξιόχρεον, ἔτοιμον νὰ καταπολεμήσῃ τὸν ἀποστάτην υἱόν· οὗτος ἄλλως, ποικίλος ὄφιος τὴν φύσιν, ἀνανδρὸς καὶ δειλὸς, ἀντιτάσσει ἐν τῇ κρισίμῳ ταύτῃ περιστάσει τὸν δόλον ἀντὶ τῆς ἀνδρείας, προσέρχεται εἰς τὸν πατέρα, ζῆται γονυκλιτικῶς συγγνώμην, καὶ ὁμνυεὶ πίστιν ἀδίδιον εἰς τὸν πατέρα καὶ βασιλεῖα του· ὁ φιλόστοργος Ἐβρίκος, τοῦ ὁποῦ το αἰώνιον σφάλμα ἦγον ἡ δυνεικὴ συγχώρησις ἀνθρώπων ἀναξίμων πάσης συγγνώμης ἕνεκα τῶν ἐπανειλημμένων προδοσιῶν κατ' αὐτοῦ, συγχωρεῖ τὸν υἱὸν καὶ ἐπιτρέπει μάλιστα αὐτῷ ἐπιμόνως καὶ μετὰ δακρύων αἰτήσαντι ταῦτα, τὴν

συνδιαλλαγὴν τοῦ αὐτοκράτορος μετὰ τῶν ἐχθρῶν του. Ἐν τῇ προτάσει ὅμως ταύτῃ ἐκράπτετο τρομερότατος καὶ καταχρονιώτατος δόλος· διότι πεισθεὶς ὁ αὐτοκράτωρ εἰς τὰ πλαστὰ δάκρυα τοῦ υἱοῦ του, συνήνεσε νὰ συνοδεύσῃ αὐτὸν μέχρι τῆς Μπογουντίας, ὅπου ἦτον συνηθροισμένη ἡ διαίτα, ἔχων μετ' αὐτοῦ μόνον ἑκατὸν πενήκοντα σωματοφύλακας ἵππεις. Πλὴν μόλις εἰσῆλθεν ὁ αὐτοκράτωρ εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Βίγγεν, ὁ προδότης υἱὸς συνέλαβε τὸν ἀμέριμον πατέρα αἰχμάλωτον, καὶ τρέχει αὐτὸς ἐν φέρῃ τὰ εὐαγγέλια τῆς προδοσίας πρὸς τοὺς ἐν Μπογουντίᾳ συνηθροισμένους ἀντιπροσώπους. Οἱ δὲ πρέσβεις τοῦ Πάπα ἀνανεύσει τὰ ἀναθέματα, καὶ ἡ διεφθαρμένη καὶ προδοτικὴ διαίτα, κηρύσσει τὸν ὅμοιον αὐτῇ Ἐβρίκον τὸν ε' νομίμον τοῦ θρόνου διάδοχον. Ὁ πάσης ἀδικίας καὶ καταχρήσεως μετὸς ἀρχιεπισκόπου Μπογουντίας, τρέχει ἀμέσως εἰς Βίγγεν ὅπως ἀναγνώσῃ αὐτὸς τῷ αὐτοκράτορι τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐκθρονισεῶς του, καὶ νὰ παραλάβῃ τὰ αὐτοκρατορικὰ ἐμβλήματα, ἅτινα αὐτὸς ἰδίᾳ χειρὶ ἀφαίρει ὡς ἀπὸ τινος καταδίκου. Οὐδέποτε ἠγεμόνος ἡ ὑπομονὴ δὲν ἐδοκίμασθη ἐπὶ τοσοῦτον· ἀλλ' ἔμενεν εἰσέτι ἀκλόνητος. Μετ' ὀλίγον ἕνεκα παρουσιάσθη ὁ προδότης υἱὸς, κρατῶν εἰς χεῖρας χάρτην καὶ κονδύλιον καὶ διατάσσει αὐτὸν νὰ ὑπογράψῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν καθαιρέσειν του. Τότε ὁ δυστυχὴς πατὴρ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιβῆ νομίσας δὲ ὅτι προσήγγισεν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου του, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας παρισταμένου τινὸς ἀπεσταλμένου τοῦ Πάπα, δεόμενος αὐτοῦ ἀφαιρῆσαι ἀμαρτιῶν καὶ λύσειν τὸ ἀναθέματος. Ὁ ἀκαμπτος ἕνεκα οὗτος ἀντιπρόσωπος τοῦ πανελεῆμονος Θεοῦ, ἠρνήθη αὐτῷ ἐκεῖνο, ὅπερ καὶ εἰς τοὺς ἀπαγομένους εἰς τὴν λαμπρότητον κληρονομίαν παραχωρεῖται καὶ δίδεται. Ὁ ἀτυχὴς μονάρχης ἐγκαταλειμμένος εἰς ἑαυτὸν, στεροῦμένος τῶν πάντων, οὐδὲν ἀπολύτως ἴδιον ἔχων πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν πρώτων αὐτοῦ ἀναγκῶν, ἀναγκασμένος δὲ νὰ φέρῃ τὸ βῆρος τῆς ζωῆς ἡς τὴν συντήρησιν ἐπέβαλλεν αὐτῷ ὡς καθήκον αὐτῆς ἡ ἠρησκεία, παρακαλεῖ τὸν ἐπίσκοπον τῆς Σπίρας νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ μικρὸν τι κοσμικὸν κτήμα τῆς περιφέρειας του, ἀλλὰ καὶ ταῦτο ἡ ἀγνοῖα του ἀρνείκει τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ἐκεῖνο, οὐ οἱ πρόγονοι ἐθεμελίωσαν τὴν μητρόπολιν ταύτην, αὐτὸς δὲ ὁ Ἐβρίκος καταπλούτισε δι' ἀπείρων παραχωρήσεων καὶ κληροδοσιῶν. Καταβληθεὶς ὁ αὐτοκράτωρ ἐν τῇ θρημώδους ταύτης καὶ μαύρης ἀχαριστίας, ἐπαρῆσθαι τότε πρὸς τοὺς ὀλίγους φίλους αὐτοῦ, ἀφελὸς φωνῆν γοεράν ἀπελπίσας. Ἡ ἀνίκανος αὐτῆ σκληρότης καὶ βαρβαρότης ἐμάλαξε τὰς καρδίαις τινῶν ἐκ τῶν φυλάκων αὐτοῦ. Ὁρεληθεὶς δὲ ὁ ἄθλιος Ἐβρίκος ἐκ τῆς ψυχικῆς ταύτης καταστάσεως τῶν φυλακισόντων στρατιωτῶν, κατώρθεσε τὴν νύκτα νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν αὐτῶν καὶ νὰ σωθῆ.

Ἀπερχόμενος δὲ τὸν Ῥῖνον μέχρι τῆς Κολωνίας, εὕρισκε πάνταχοῦ ὑποδεξίωσιν γενικὴν, καὶ ἐδέχετο παρὰ πάντων ὄρκους πίστει καὶ ἀφοσιώσεως.

Ἐκ δὲ τῆς πόλεως λιέζεν πέμπτας πρὸς πάντας τοὺς χριστιανοὺς βασιλεῖς ἐγκυκλίους ἐπιστολάς, ἠδυνήθη μετ' οὐ πολὺ, νὰ συναζῇ στρατὸν σημαντικὸν ἐν ταῖς κάτω χώραις. Ἀνὴρ ἕνεκα τὴν τύχην νὰ ἴδῃ δι' αὐτῶν τὴν προδοσίαν τιμωρομένην. Τοσαῦτα δεινὰ ἀλλεπάλληλα καὶ πρὸ πάντων ἡ ἰδέα, ἔπι μέλλει νὰ στρατεύσῃ κατὰ υἱοῦ ἀποστατοῦ, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἰδίᾳ χειρὶ ἐστειψε βασιλεῖα, κατέβαλον ἐπὶ τέλος αὐτὸν ἀποθανόντα τὴν 7 Ἀυγούστου 1106 κατὰ τὸ πεντηκσὸτον ἔατον ἔτος τοῦ πολυκυμάντου βίου του.

Τοιαύτη ἦν ποτε ἡ καινὰ τῶν ἐσπερίων Ἐυρωπαϊῶν, οἵτινες σήμερον καταδικάζουσι, σκληρῶς τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἀναξίαν ζωῆς καὶ ὑπάρξεως!

Ο ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ ΑΙΤΟΣ.

Raja Aquila.—Ratle Aigle.

—o—

Ὁ ἰχθύς οὗτος εἰς ὃν οἱ Ἕλληνες ἔδωκαν τὸ ὄνομα Θαλασσίος Ἀετοῦ, διὰ τὴν πρὸς ἀστὸν ἀναπεπταμένην ἔχοντα τὰς πτέρυγας ὁμοιότητα, ἀνάγεται εἰς τὸ γένος τῶν Σαλαγγῶν. Σαλαγγὴ δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων φυσιολόγων ὀνομάσθησαν οἱ χονδρώδεις καὶ ἀλέπιδες ἰχθύες, ἀλλὰ οἱ ἀντὶ ὁστέων χονδρῶδες ἔχοντες. Καὶ ἡ μὲν Ἀριστοτέλης ὀνομάζει αὐτοὺς οὕτως ἕνεκα τῆς λαμπρότητος τοῦ δέρματος αὐτῶν, παράγων τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ σέλας ἔχειν· ὁ δὲ Φιλύτιος λέγει ὅτι αὐτοὶ ὀνομάζονται τὰ ἔσω λευκῶντα καὶ λοχεύοντα· ὡς τοιοῦτον γὰρ πρότερον ἐν ἑαυτοῖς, εἴτα ζωοτοεῖ, τοιαῦτα δὲ τὰ χονδρῶδη καὶ ἀλέπιδες. Καὶ σήμερον ἐν Ἑλλάδι τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἰχθύων τηρεῖ τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ ὀνομασίαν μόνη τροπῇ τοῦ εἰς α' Σαλαγγῆ.

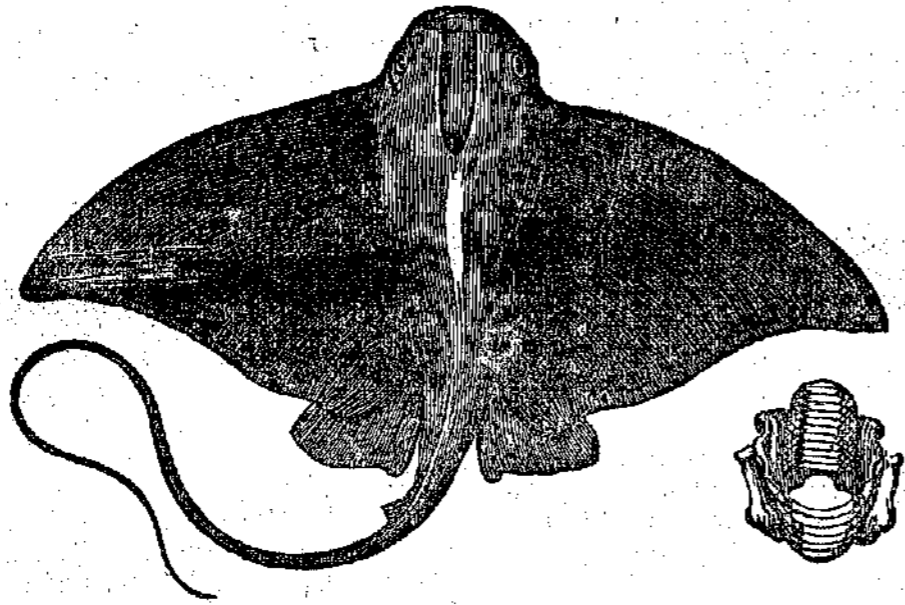
Ὁ ἰχθύς οὗτος ἔχει τὸ μὲν σῶμα λεῖον καὶ ὀριζοτέως πεπλατυμένον εἰς σχῆμα δίσκου, τὸ δὲ χρῶμα φαῖν ἐπὶ τὰ ἀνω, ἐλαϊόχρουν πρὸς τὰς πλευράς καὶ λευκὸν κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἵππον ὑπὸ τὴν γαστέρα· φέρει τὴν κεφαλὴν ἐξέχουσαν, τὸ ῥύγχος μακρὸν καὶ ὀλίγον στρογγύλον μετὰ δύο ὀπῶν ἀντὶ ῥωθῶν· οἱ ὀφθαλμοὶ καίνται ἐπάνω τῆς κεφαλῆς, μεγάλοι, ἐξαγκυκλινοί, τὴν μὲν ἴσιν πρασίνην τὰς δὲ κόρας μαύρας ἔχοντες· καὶ τὰ μὲν ὑπογάστρια πτερύγια ἀποκλίνουσι πρὸς τὰ ὀπισθεν, τὰ δὲ περιστήθια, πολὺ μεγάλα καὶ ἐξηλωμένα, δίδουσι εἰς τὸν ἰχθύν τούτον τὴν πρὸς τὸν ἵπταμένον Ἀετὸν ὁμοιότητα. Ὁ Βυφῶν περιγράφων τὸ εἶδος τοῦτο τῆς Ῥίνης λέγει μετὰ πολλῆς χάριτος· «Κυρία ἐπὶ τῶν ἀετῶν τῆς Ἑλλάδος, εἰς αὐτὸν τὸν ὑπὸ τῆς φύσεως εὐνοούμενον τόπον, ἐνθα εὐτυχὴς φαντασία δὲν φέρει τὰ ὄντα τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, εἴμη πρὸς ὀρασίμων ἢ ἐξευγενισμὸν τοῦ ἐνός διὰ τοῦ ἄλλου, ἢ Ῥίνη περὶ ἧς γράφομεν, διε-

κρήνη διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀετοῦ. Ἀλλὰ εἰς ἄλλας ἀκτὰς, βάνουσι καὶ ἀγώνου φαντασίας ἀλιεῖς, μὴ δυνάμενοι ν' ἀντιλάβωσι καὶ γεννηθῶσιν εἰκόνας τοσοῦτον εὐγενεῖς καὶ τερπνὰς, ἐπὶ τῆς ἐξεχούσης κεφαλῆς καὶ τῶν ἐξωγαμμένων ὀθαλμῶν τῆς Πίνης, διέκρινον εἰκόνα δυσειδοῦς ζώου, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν τὴν Πίνην φρόνον θαλάσσιον, (crapaud de mer) ἢ τὸ δέρμα αὐτοῦ εἶναι σκληρὸν καὶ κακλυμένον ὑπὸ γλοιώδους τινὸς ὕλης· οἱ δὲ ὀδόντες πλακατοὶ καὶ τεθειμένοι κατὰ πλειοτέρους στοιχοῦς ἔχει οὐρανὸν στρογγύλην, εὐστροφον, διπλασίως μεγαλῆτερον τοῦ ὅλου σώματος καὶ ἀπολήγουσαν εἰς λεπτὴν νῆμα.

Ἐκτός τοῦ περιέρχου τούτου σχηματισμοῦ, ὁ Θαλάσσιος Ἀετὸς εἶναι ὀπλισμένος διὰ φοβεροῦ τίνος κέντρου, τὸ ὁποῖον μόνον ἀρκεῖ νὰ καταστήσῃ

νικη ἐπίσης κινδυνωδέστατα καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον· διότι οἱ κομοῦντες τὸ πλῆκτρον ἀγκυροποιεῖς ὀδόντες εἶναι οὕτω πῶς τεθειμένοι, ὥστε εἰσερχόμενοι εἰς τὸ σῶμα, δὲν ἀποσπῶνται χωρὶς νὰ κατασπαράξωσι τὰς σάρκας· ὡς ἐκ τούτου οἱ ἀλιεῖς, ὅμως συλλάβωσι Θαλάσσιον Ἀετὸν, ἐκκόπτουσιν ἀμέσως καὶ ρίπτουσιν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν οὐρανὸν μετὰ τοῦ κέντρου.

Τὰ δὲ ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ κέντρου τούτου ὀλεθρία καὶ συνεχῶς θανατηφόρα ἀποτελέσματα, παρεσχόν αἰτίαν εἰς τοὺς ἀρχαίους νὰ δοξάζωσιν, ὅτι τὰ κέντρα ταῦτα περιέχουσιν ἰσοδύλον ὕλην, τὴν ἴποιαν ἐκχέουσιν ἐπὶ τοῦ τραύματος. Ὁ Αἰλιανὸς, ὁ Πλίνιος, ὁ Ὀππιανὸς καὶ πολλοὶ ἄλλοι τοῦ καιροῦ ἐκαίνου φυσιολόγοι, δικηγόνοι τεράστια συμβάντη περι τῆς ἐνεργείας τῆς ἰσοδύλου ὕλης ταύτης.

ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ ΑΕΤΟΣ.

τὸν ἰχθὺν τοῦτον ἀξίον ἰδιαιτέρας προσοχῆς. Τὸ κέντρον τοῦτο εὐρισκόμενον πρὸς τὴν βῆσιν τῆς οὐρᾶς, πλησίον τοῦ παρ' αὐτοῦ πτερυγίου, εἶναι πολὺ δυνατὸν, πλατὺ καὶ μακρὸν ὑπὲρ τοὺς πέντε πολλαῖς δακτύλους, ἔχει δὲ τὴν διεύθυνσιν πρὸς τὴν ἀκρὴν τῆς οὐρᾶς. Κατ' ἔτος σχεδὸν τὸ κέντρον τοῦτο πίπτει, ἀλλὰ τῆς πτώσεως προηγείται ἡ ἀνάφαισις ἐκεῖ πλησίον ἑτέρου ἢ καὶ δύο νέων κέντρων.

Οὕτως ὀπλισμένος ὁ Θαλάσσιος Ἀετὸς περιφέρει ὑπερφάνως ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης τὸ πλώριον αὐτοῦ σῶμα, προβαίνει σοβαρῶς καὶ βραδείως, κινῶν τὴν σγοινοειδῆ αὐτοῦ οὐρὰν μετὰ πολλῆς ταχύτητος, καὶ ἀρπάζων δι' αὐτῆς ὅσα ἠθελεν ἀπαντήσῃ θαλάσσια ζῶα, τὰ ὁποῖα φονεύει ἀμέσως, βυθίζων ἐντὸς τοῦ σώματος αὐτῶν τὸ θανατηφόρον αὐτοῦ κέντρον.

Ἦδὲ τίς ἐνόησε ὅτι τὰ φοβερά ταῦτα κέντρα εἶ-

θαλάσσιου Ἀετοῦ, ἀποδίδοντες αὐτῇ δραστηριότητα του δηλητηρίου ἐνεργεῖαν. Ἐπίστευον μάλιστα ὅτι ἡ δηλητηρία δύναμις αὐτῆ, διατηρεῖ ἐπὶ πολὺ τὴν ὀλεθρίαν αὐτῆς ἐνεργεῖαν ἐν τῷ κέντρῳ, καὶ ἀφοῦ αὐτὸ ἀποχωρισθῆ τοῦ σώματος τοῦ ἰχθύος, δυνάμενον νὰ φονεύσῃ τὸ βραχυτέρον ζῶον διὰ μόνης τῆς ἀφῆς, νὰ μαράνη τὸ ζωηρότερον φυτὸν, νὰ ξηράνη μεγαλῆτερον δένδρον ἐπὶ τέλους εἰς τὸ κέντρον αὐτὸ ἀπέδιδον μαγνητικῶ ὄπλου δυνάμιν, ὅπως ἡ γοῆτις Κίρκη ἐδίδεν εἰς ὅσους ἤθελε νὰ καταστήσῃ νικητὰς τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν.

Ἄλλ' ἐκ παρατήρησεων τῶν νεωτέρων φυσιογροφῶν ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ κέντρον τοῦ θαλάσσιου αετοῦ δὲν ἔχει δηλητηριαν δυνάμιν, οὐδ' ὑπάρχουσι παρ' αὐτῷ ἀδένες ἢ ἄλλα λυμφαικὰ ἀγγεῖα περιέχοντα οἰονδήποτε δηλητήριον· τὸ δὲ μέγεθος, ἡ σκληρότης, ἡ υπερβάλλουσα δύναμις δι' ἧς ὁ ἰχθὺς οὗτος κεντριζέται, τὸ ὀδοντωτὸν καὶ ἀγγιστρῶδες πέ-

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ἐν ἔτει 1855.

—ο—

Τὸ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργεῖον εὐφραστήθη νὰ διακοινώσῃ πρὸς ἡμᾶς διαφόρους εἰδήσεις περὶ τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἐξ ὧν ἐμάθομεν τὴν ἀξιοσημειωτοὺν ἀνάπτυξιν τοῦ ναυτικοῦ τούτου κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Τὸ 1845 ἦσαν ἐγγεγραμμένα εἰς τὰ νηλόγια τῶν λιμένων 3,584 πλοῖα, δύναμιν ἔχοντα 161,103 τόνων, καὶ ὑπὸ δεκαπέντε χιλιάδων ναυτῶν ὀδηγούμενα. Τὸ δὲ 1855, τῶν μὲν πλοίων ὁ ἀριθμὸς ἀνέβη εἰς 5,052, τῶν δὲ τόνων εἰς 294,996, Τριάκοντα χιλιάδες ναυτῶν ἐπιβαίνουσιν εἰς τὰ πλοῖα ταῦτα.

Ὅσα ἐντὸς δέκα ἐτῶν καὶ τῶν τόνων καὶ τῶν ναυτῶν ὁ ἀριθμὸς ἐδιπλασιάσθη σχεδὸν, προσδεύσας μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος μετ' ἧς καὶ τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν τῆς Ἀρκτικής Ἀμερικῆς. Τὸ 1845 αἱ Ἰνωμέναι Πολιτεῖαι ἔχον 19,720 πλοῖα, δύναμιν μὲν ἔχοντα δύο ἑκατομμυρίων καὶ 416,000 τόνων, καὶ τῆς δὲ 1854 ἡ δύναμις αὐτῆ ἀνέβη εἰς τέσσαρα ἑκατομμύρια καὶ 802,902 τόνους. Ὅθεν συμπεραίνομεν ὅτι καὶ τῶν πλοίων ὁ ἀριθμὸς δὲν εἶναι κατώτερος τῶν 34,000, ὅτε ὁ τῶν ναυτῶν ἐλάσων τῶν 200,000. Ἡ μὴν μεταξὺ τῶν δύο ναυτικῶν διαφορὰ εἶναι ἡ τῆς ποσότητος τῶν πλοίων· διότι ἐνῆν τὰ τῆς Ἀμερικῆς ἐδιπλασιάσθησαν, τὰ τῆς Ἑλλάδος δὲν ἠκολούθησαν ἀνάλογον πρόοδον. Καὶ τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ἀπαύστου πολλαπλασιασμοῦ τῶν κατὰ τὴν βίρειον Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀτλαντικὴν ταξειδιῶν, δι' ἡ ἀνάγκη νὰ μεταχειρίζομεθα πλοῖα μεγαλῆτερα καὶ εὐρυχωρότερα.

Ἐπάρχει καὶ ἄλλο τι πλεονέκτημα τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ παραβέβηκεν πρὸς τὸ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Ἡ Ἑλλὰς μᾶλλον ἐμπορικὴ ἢ βιομηχανός, δὲν ἐξάγει πολλὰ ἴδια προϊόντα διὰ τούτου τὰ πλοῖά της ἐπιδίδονται εἰς τὴν ξένην ἐμπορίαν, τὴν μετὰ κομιστικὴν. Ἐνεργεῖται δὲ αὕτη μετὰ πολλῆς δραστηριότητος καὶ εὐφροίας· ἄλλως ἢ ἀνάπτυξις δὲν ἠθελε πώποτε ἀποβῆ ὅποια σήμερον. Ἡ Βελγικὴ, κατ' ἐξοχὴν βιομηχανός, ἐξάγει πολλὰ ἴδια προϊόντα, καὶ ὅμως τὰ ναυτικὰ της εἶναι ἀνάξιον λόγου. Ἰδοὺ τί ἀνέγειμεν ἐπιχρῆστικῶς ἐν τῷ Βελγικῷ Μηναίῳ τ. α. (Ἀριθμ. 147—148 τοῦ 1856): α. Δὲν ἔχομεν εἰμὴ μόνον 158 πλοῖα ἐμπορικὰ, συναποτελοῦντα δύναμιν 37,978 τόνων· ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς οὗτος πρὸ πολλοῦ μᾶνει ὁ αὐτός, οὐδὲ φαίνεται ὅτι θέλει αὐξήσῃ ταχέως· Ἐξ ἐναντίας ἡ βιομηχανία ἀναπτύσσεται βαθυμῶδον, καὶ ἀνεκλόγητος πρὸς τὴν τῶν ὁμοίων Ἑπικρατειῶν.

Καὶ σημειώτερον ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μετα-

ρίοσημα τοῦ πλῆκτρον, ἀποκαθιστᾷ τὸ τραῦμα ἀλγεινὸν πολλάκις δὲ καὶ θανατηφόρον, ὅταν μάλιστα τὸ τραῦμα γίνῃ ἐπὶ μελῶν σώματος ὅπου ὑπάρχουσι νεῦρα, τένοντες καὶ μεμβράναι.

Ὁ ἰχθὺς οὗτος ζῶν εἰς ὕδασι σχεδὸν τὰς θαλάσσης ἐπιπολάζει εἰς τὴν Μεσόγειον, ἀλιεῖται δὲ μόνον πρὸς ἐξαγωγήν ἐλαίου ἀπὸ τοῦ ἥπατος αὐτοῦ· τὸ μέγεθος αὐτοῦ φθάνει μέχρι 300 λιτρῶν Γαλλικῶν κατὰ βέρος.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

—οοο—

Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔτους τῆς Παναθῶρας, ἐδημοσιεύθη δι' αὐτῆς πραγματεία τοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας Κ. Κ. Παπαρρηγοπούλου, ἐπιγραφομένη α. Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ διαιροφώσεως τῶν φύλων τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ἔθνους α. Ἡ πραγματεία αὕτη μεταφρασθεῖσα γαλλιστὶ ἐν Πηρισίοις ὑπὸ τοῦ Κ. Ν. Gaultier de Claubry ἐκδίδεται διὰ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος, α. Revue des cours publics et des sociétés savantes ἢ καλουμένου. Προτάσσει δὲ ταῦτις ὁ Κ. Egger, ὀνομαστός Ἑλληνογιστῆς καὶ καθηγητῆς τῆς ἡμετέρας φιλολογίας, τὰ ἑξῆς:

« Ἐλάβομεν παρὰ τοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου, καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, τὸ Ἑλληνικὸν κείμενον τῶν περὶ τῆς πρώτης ἱστορίας τῶν Ἑλληνικῶν φύλων ἐρευνητῶν αὐτοῦ, τὰς ὁποίας ἀνεπίτευξεν εἰς τρεῖς ἀκροάσεις κατὰ τὴν ἐναρξίν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1855 — 1856. Δημοσιεύομεν δὲ καὶ ἡμεῖς σήμερον γαλλιστὶ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ σοφοῦ τούτου ἔργου. Τὸ κοινὸν τῆς Γαλλίας θέλει ἀναγνώσει ἀναμφιβόλως μετὰ διαφέροντος τὸ νέον δοκίμιον τοῦ Ἀθηναίου καθηγητοῦ περὶ ζητημάτων ἃ τινὰ ἐπραγματεύθησαν οἱ μέγιστοι νόες τῶν σχολείων τῆς ἀύσεως. Ἐκ μόνου δὲ τοῦ παραδείγματος τούτου δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ὁθωνοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὴν πρόοδον τῶν ἐμβριθῶν σπουδῶν, εἰς χώραν τὴν ὁποῖαν μόλις ἡμίσεια ἑκατονταετηρὶς χωρίζει ἀπὸ τῆς βραβυρότητος. Καὶ ἀν' ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ἀπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Πανεπιστημίου ἐξεδόθησαν συγγράμματα ὅποια τὸ περὶ Ἑλληνικῆς συντάξεως τοῦ Κ. Ἀσωπίου, τὸ περὶ συνταγματικοῦ δικαίου τοῦ Κ. Σαρπηλοῦ, καὶ τὸ περὶ Ἑλληνικῶν ἀρχαιοτήτων τοῦ Κ. Ραγιαβῆ, δὲν θέλομεν διατάξαι νὰ ἐπευφημήσωμεν τὴν ἀναγέννησιν τῆς σοφίας καὶ τῆς κριτικῆς παρὰ τοῖς νέοις Ἑλλησι. Τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ ὑπὲρ πάν ἄλλο νὰ ὑποβάλῃ καὶ ἀνανεώσῃ ὑπὲρ αὐτῶν τὰς συμπαθείας τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης η.

E. EGGER.

κομιστικής εμπορίας είναι ακροσφαλές· διότι οσάκις ή δυτική Ευρώπη έχει αφθονίαν αιτηρών, τό ναυτική της Ελλάδος ζημιούται και ελαττούται, ως συνέβη τό 1851 και 1852 έτος· και αν οι ήμέτεροι ναυτικοί δέν ήσαν οικονομοί και δραστήριοι, ήθελε βεβαίως υποπέσει εις πολύ μεγαλύτερας ζημίας.

Περίεργον είναι νά ιδώμεν πόσα πλοία ανήκουσιν εις έκαστον ιδίως λιμενικών τμήμα· του Κράτους· εκ τούτου θέλομεν μάθει ποιοί οι κάτοικοι αυτού οι μάλλον ασχολούμενοι εις την ναυτιλίαν· Ανάγκη όμως νά εξαιρέσωμεν τόν λιμένα της Σύ-

ρας, ής τινος τά πλοία δέν ανήκουσιν ιδίως εις αυτήν· συρρέουσι δέ εκεί, διότι ή νήσος αυτή κατέστη ήδη τό κυριώτερον έμπορείον της Ελλάδος·

Ίνα έννοήση ο αναγνώστης τόν επόμενον Πίνακα ανάγκη νά ένθυμηθή, ότι τά παράλια και αι νήσοι της Ελλάδος διαιρούνται εις τέσσαρας περιφερείας ναυτικές, και ότι και τά πλοία αυτά διαιρούνται εις δύο τάξεις, πρώτην και δευτέραν· και εις την μὲν πρώτην υπάγονται τά από ενός μέχρι τριάκοντα τόνων πλοία, εις δέ την δευτέραν πάντα τά από τριακονταένος και άνωτέρω.

Πλάζ.	Α' κ.λ.	Β' κ.λ.	Πρώτον Τμήμα.		Δεύτερον Τμήμα.	
			Α' κ.λ.	Β' κ.λ.	Α' κ.λ.	Β' κ.λ.
1. Σιάδος.	80	39	109	800	4,727	5,527
2. Σάπελος.	163	34	197	1,400	6,323	7,723
3. Αρχαίοπολις.	64	18	82	310	3,545	3,855
4. Χαλκίς.	102	25	127	703	2,064	2,767
5. Κύμα.	61	41	102	1,007	1,962	2,969
			617			22,841
Τέταρτον Τμήμα.						
1. Μεσολόγγιον.	150	9	159	1,003	937	1,910
2. Πάτρα.	104	26	130	904	4,110	5,014
3. Γαλαξιδίου.	120	149	269	1,813	25,617	27,430
4. Καλάμκι.	95	1	96	926	48	974
			654			35,358

Μετά την Σύραν λοιπόν, και πλὴν τοῦ Πειραιῶς, οὐτινος και αὐτοῦ ή σημαντικότης όφελεται εις την εν Αθῆναις διαμονήν της Κυβερνήσεως, οι έχοντες πλείοντα πλοία και πλείοντες τόνους λιμένες είναι ο τῶν Σπετσῶν, τοῦ Γαλαξειδίου, της Ίδρας, της Θήρας, της Ανδρου, της Μυκόνου και τῶν βορείων Σποράδων. Εξ ὧν δὲ τῶν τόπων τούτων μονή ή Θήρα παρέχει τροφήν εις τά πλοία της διά τῶν ιδίων προϊόντων· διότι, χάρις εις την ήραστειον κατασκευήν της γῆς αὐτῆς, παράγει εὐχάριστον οἶνον παντός εἶδους και πουρσολάναν ή γῆν επιτηδευστάτην εις οικοδομᾶς, προϊόντα αὐτίνα μεταφέρουσι τά Θηραϊκά πλοία εις τά ξένα και πωλοῦσιν επικερδῶς.

Τό 1821 έτος, κατά τὰς αρχάς της ήμετέρας επανάστασεως, ή δύναμις πάντων τῶν πλοίων τῶν ἀνάκοντων εις την ελευτέραν Ελλάδα ανέβαιναν εις 61,449 τόνους· σήμερα δὲ μόνη ή Σύρα έχει τόν διπλάσιον ἀριθμόν.

Παράτηρητέον δὲ και τοῦτο· ότι εκ τῶν εικοσι λιμένων ὅστινες σημειοῦνται εις τόν πίνακα, οι μὲν

δέκα κείνται επί της στερεᾶς, οι δὲ λοιποὶ επί τῶν νήσων.

Εἶδομεν ότι ο Πειραιεὺς όφείλει την αξιολογότητα αὐτοῦ εις την σύμπτωσιν· τοῦτο δυνάμεθα νά εἰπωμεν και διά την Αρκαλιόπολιν, μικράν πόλιν ανεγερθεῖσαν πρό τινων ἐτῶν υπό τινων μεταναστῶν Θεσσαλῶν, πρός τά δυτικά ὄρια τῆς χωρῖλλοντα την Ελλάδα από της γενεθλίου αὐτῶν γῆς. Και ὅμως, και ὧν τῶν δέκα λιμένων της στερεᾶς τοὺς τόνους αν συνάψωμεν, πάλιν μόλις θέλωμεν ἀπαρτίσει τό τεταρτημόριον τοῦ συνόλου τῶν τόνων ο περιέχει ο ὑπ' ὄψιν ἡμῶν πίναξ.

Ο σημαντικώτερος λιμὴν της στερεᾶς είναι ο τοῦ Γαλαξειδίου. Τό Γαλαξιδιον, ως γνωστὸν, κείμενον πρός τά βόθη τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, κατοικεῖται υπό εξ περίπου χιλιάδων ψυχῶν, ὧν τό κυριώτερον ἔργον είναι ή ναυτιλία. Ο πληθυσμὸς οὗτος, ει και κατώτερος τοῦ της νήσου τῶν Σπετσῶν, ὅστις, μετά τὸν της Σύρας, σημειοῦται πρώτος εις τόν πίνακα, ἀμιλλᾶται ὅμως μετ' ἐκείνου ως πρός την ποσότητα τῶν τόνων και τῶν

πλοίων. Τό 1855 αι μὲν Σπέτσαι ἔχον 552 πλοία και 31,138 τόνους, τό δὲ Γαλαξιδιον 260 πλοία και 27,430 τόνους.

Τά πλοία της δευτέρας τάξεως ἔχουσι κατά μέσον ὄρον δύνανιν ἑκατὸν ἕως τετρακοσίων τόνων· εν μόνον ανήκον εις την Σύραν, ἔχει πεντακοσίων και ἐπίκεινα δύνανιν. Τό μάλλον εν χρήσει εἶδος είναι τό πῶν βρικίων, τῶν γολεττῶν, ως και δύο ἄλλα εἶδη αὐτίνα ὀνομάζομεν βρατζέρας και τραγαντήρια.

Τό παρελθὸν έτος, τῶν μὲν πλοίων ο ἀριθμὸς ἦτο 4,153, τῶν δὲ τόνων 247,995. Ἐντὸς ἄρα ἐνὸς έτους ἐγένετο αὐξήσις 47,001 τόνων, αὐξήσις τόσῳ μάλλον ἀξιοσημείωτος, ὥσπ ή διακοπή τῶν μετὰ της Τουρκίας σχέσεων, και ή γενική κατά της Ελλάδος καταφορά, προσέδωκεν οὐσιωδῶς τά ἐμπορικὰ ἡμῶν συμφέροντα.

Ἄλλ' οὐδὲν ἦττον περίεργοι είναι και αι περί της ναυπηγίας εἰδήσεις.

Ὡς γνωστὸν ο νόμος δέν ἐπιτρέπει νά κατασκευᾶζονται πλοία Ἑλληνικά εἰμὴ εις τά ἐγχώρια ναυπηγεῖα. Ὅθεν ή ἐθνική σημαία δέν ὑφούται εις ἀλλαγῶν ναυπηγηθέντα εἰ μὴ κατά τινας ἐξαιρέσεις, ως, φέρ' εἰπεῖν, εν περιστάσει δημοῦσεως, λείας, πωλήσεως πλοίων ναυκησάντων εις τά παράλια τοῦ Κράτους, κλπ. Καὶ διά τοῦτο πάντα σχεδὸν τὰ πλοία κατασκευάσθησαν εν Ελλάδι κατά τά τελευταία δεκαπέντε ἔτη· τέσσαρα μόνον χρονολοῦνται από τοῦ 1830, 1831 και 1833 έτους.

Τό σημαντικώτερον και συγγρόνως τό τελειότερον πάντων τῶν ήμετέρων ναυπηγείων είναι τό της Σύρας. Ἐν αὐτῷ ναυπηγοῦνται ἔτησίως κατά μέσον ὄρον πενηκοντὰ ἕως ἐξήκοντα πλοία εκ τῶν μεγαλύτερων (*). Η κατασκευή αν και ταχέως γινόμενη, οὐχ ἦττον είναι στερεά. Πολλὰκις σκάφος μέγα καθελκύεται ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν. Αἱ δὲ τιμὰί είναι μέτριαι. Πλοίων, παραδείγματος χάριν, τετρακοσίων τόνων, εκ ξύλου ἐλάτης, ἔχον πᾶσαν την σκευήν αὐτοῦ και ἔτοιμον νά εκπλευθῇ, τιμᾶται ἐβδομηκοντα περίπου χιλιάδας δραχμῶν· ἐν δὲ τά ἀμφομήτρια (**) γίνωσιν εκ ξύλου σκληροῦ, ή τιμὴ αὐθάνει πέντε τοῖς ἑκατὸν, αν και τῆ ἀλλοθία αι τιμὰί μεταβάλλονται κατά τὰς ἐποχάς, ή και κατά τοὺς πόρους τοῦ ιδιοκτῆτου.

Τά εν Ελλάδι ναυπηγούμενα πλοία ἔχουσι τρεῖς ιδιότητες· ταχύτητα, κομψότητα, και χωρητικότητα· διαρκουσι δὲ περίπου 17 ή 18 ἔτη (**).

(*) Ἐν τῷ 144 φυλλαθῶ ἐσημειώσαμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν πλοίων ἕτινα ἐναυπηγήθησαν εν Σύρα κατά τά τελευταία ἐξ ἔτη. Τῶν παρελθόντα Φεβρουάριον κατέσκευάζοντο τεσσαράκοντα πέντε πλοία, ὧν τὰ τριάκοντα ἑπτα ἦσαν ἔτοιμα εις καθολικήν. Τὰ λιμενικά και λοιπὰ ναυτιλιακά διαικώματα τὰ ἐσπραχθέντα εν τῇ νήσῳ αὐτῇ καθ' ἕλον τὸ 1855 έτος, ἀνέβησαν εις την ποσότητα 60.000 δραχμῶν, ποσότητα διπλάσιαν της ἐσπραχθείσης τὸ 1851.

(**) Καὶ εἰ κολλία, τὰ στραβόβουλα. Ἀμφομήτρια ὀνομάζονται αὐτά και ο Ἡσυχίος και ο Δουκαγγιός.

(***) Ἡ Ἄ θ η ν ᾶ, πλοῖον τοῦ δημοσίου, ἦται ο ἄλλοτε περιώνυμος Ἄ ρ η ς· τοῦ Τεαμεθοῦ ο ἀνδραγαθήσεως εις

Ἐπειδὴ ή Ελλάς πάσχει ἔλλειψιν μάλιστὰ κεφαλαίου, δέν έχει διά τοῦτο και ἀποταμίευσιν ξύλων να ξηραίνωνται. Ὅθεν τὰ ξύλα ὧν γίνεται τά ἐγχώρια δάση ή τὰ της Μακεδονίας.

Ἄλλως τό ήμέτερον ναυτικὸν έχει ἔλλειψιν ἀμτροπλοίων· ως φαίνεται ή γῆ της Ελλάδας, γεωλογικῶς θεωρουμένη, είναι ἀγονος, οὐδὲ πρέπει νά πρόσδοκῶμεν πολλὰ από τῶν μεταλλείων της. Τὰ δύο στοιχεῖα αὐτίνα είναι σήμερα ή ψυχὴ τοῦ εἶδους τοῦτου της βιομηχανίας, και πάσης ἄλλης σχεδὸν, ο πύδης και οι γαιάνθρακες, δέν παράγονται παρ' ἡμῶν. Ναι μὲν τά ἀνθρακωρεῖα της Κύμης φαίνονται πλουσιώτατα· ἀλλ' ἐπειδὴ ή θερμαντική αὐτῶν δύναμις είναι, κατά τὰς γενομένας δοκιμὰς, περί τό εν τρίτον κατωτέρα της τῶν Ἀγγλικῶν γαιανθράκων, ἀνάγκη ή νά λαμβάνωσιν ἀνωτέραν τοῦ συνήθους ποσότητα γαιανθράκων, ή νά ἀνανεῶνται συνεχῶς αὐτήν. Καὶ ει μὲν τό πρώτον, πρέπει νά μεγαλύνωσι τοὺς λιθέτας και τὰ πυρεῖα αὐτῶν ὅπως αὐξήση ο ἀτμός, νά καταστήσωσι χωρητικώτερας τὰς ἀποθήκας τῶν, και νά ἐκτεθῶσιν εις πλείοντα δαπάνας θερμάνσεως και διατηρήσεως. Ὡς πρός τό δεύτερον, ἐνοεῖται εὐκόλως ὅτι και ή ἀπόπειρα αὐτή της ἐνεργείας είναι ἀσύμφορος· διότι, πολλαπλασιάζοντες τὰς ἀποταμίεύσεις τῶν γαιανθράκων και τοὺς σταθμοὺς, υποκύπτωμεν εις μεγίστας δαπάνας και εις χρονοτριβὰς ἔτι μείζονας.

Δυνάμεθα ὅμως νά μεταχειρισθῶμεν ἐπιμελῶς τοὺς κομμάτους γαιανθράκας κατά τὰ ἐσωτερικά ταξείδια καθ' ἃ τά διαστήματα είναι μικρά· διότι και αν μείνωσιν ὅποιοι σήμερα, — ἐκτὸς μόνον αν θεωρηθῇ ἀναγκαῖον νά πλώσῃ τά ἀτμόπλοια ὅσον ἐνεστί ταχύτερον — πάλιν ὀίλουσι βοηθεῖ αὐτά εις τό νά διατρέχωσιν ὀκτὸ μίλιον τῶν ὧραν. Ἄλλως τε είναι ἐλπίς νά εὐρεθῶσι καλητέρας ποιότητος γαιανθράκας καθ' ὅσον ἐξορύσσονται τά μεταλλεῖα. Ἐάν, ὅπως νομίζομεν, τό ὄρος της Κύμης είναι ὅλον ἀνθρακώχον, ή μετάλλευσις αὐτοῦ, σήμερα μάλιστὰ ὅτε ἀτμόπλοια ἐθνικὰ ὀίλουσι διατρέχει τὰς Ἑλληνικὰς θαλάσσας, θέλει ἐπιφέρει εὐχάριστὰ κέρδη.

Πρό τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος οι ναῦται ἦσαν πολλὰκις και συνιδιοκτῆται τῶν πλοίων, πάντοτε δὲ μέτοχοι τοῦ φορτίου· δι' ο και σύντροφοι ἀναμάζοντο. Ὅθεν και ή ἐργασία καταλογίζετο μετά τῶν κεφαλαίων, και πάντες οι συνιστῶντες την εταιρείαν αὐτήν ἔχον κοινὸν και ἴσον τό συμφέρον. Τοῦ συνεταίρισμοῦ τοῦτου τὰ πλεονεκτήματα ἦσαν ἀνεκτίμητα· διότι και ο τελευταῖος τῶν ναυτῶν, ἔχων τὰ αὐτὰ συμφέροντα μετά τοῦ πλοιάρχου, ἐφρόντιζε περί της αἰτίας ἐκβάσεως τοῦ ταξειδίου ὅσον και ο διεθυντῆς τοῦ πλοίου. Πλὴν τοῦτου

Νεώτερον ἐναντίον τοσοῦτων ἐχθρικών πλοίων, ει και κατασκευάσθη πρό της Ἑλληνικῆς ἐπαισεύσεως, διερεῖ εἰσέτη, και ὕπηρετεῖ την κυβέρνησιν ως φορτηγόν.

πάντες ενθυμούμεθα πόσον τὸ σύστημα τοῦτο παρα-
σκεύασε τοὺς ἡμετέρους ναυτικούς εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν
ὅποιον ἐμελλον νὰ ἀναλάβωσιν. Ὑποχρεούμενοι νὰ
παραβιάζωσι κατὰ τὴν πρώτην Γαλλικὴν ἐπανάστα-
σιν τὸν αὐστηρὸν ἀποκλεισμόν τῶν παραλλίων τῆς
Ἰσπανίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας, ἐναυμάχουν
παρατόλμως πρὸς τὰ πλοῖα τῶν συμμάχων δυνά-
μεων. Καὶ νικῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰσῆρχοντο
εἰς τοὺς λιμένας καὶ ἐξήρχοντο φέροντες πολυτίμη-
μα ἐμπορεύματα.

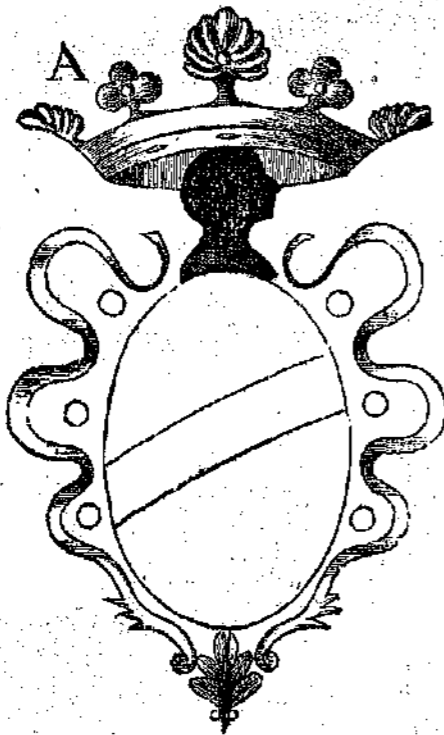
Τὸ διὰ μεριδίων ταῦτο σύστημα ἐγκατελείφθη
σήμερον, καὶ οἱ ναῦται λαμβάνουσι μισθὸν ὀρισμέ-
νον. Κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον ὁ μισθὸς αὐ-
τῶν ἀνέβη μέχρι τῶν 140 καὶ 150 δρ. κατὰ μῆνα.

Κατὰ τὸν νόμον, τὸ πλήρωμα, κατὰ τὰ τρία τέ-
ταρτα τοῦλάχιστον, πρέπει νὰ σύγκηται ἐξ ὑπη-
κόων Ἑλλήνων. Εἶναι σπανιώτατον νὰ προσληθῶσι
ναῦται γεννηθέντες ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἐξαι-
ροῦνται μόνον τὰ πληρώματα τῶν Χιακῶν, καὶ Αη-
μινίων, καὶ Κασσιῶν, καὶ ἄλλων τινῶν πλοίων, ἃν οἱ
κύριοι ἐβιάσθησαν ὑπὸ τῶν πρωτοκόλλων, ὑποχρεω-
σάντων τὰς πατρίδας αὐτῶν νὰ ὑποβληθῶσιν ἐκ-
τέως εἰς τὸν Τουρκικὸν ζυγόν, νὰ μεταναστεύωσιν
εἰς τὴν ἀνεξάρτητον Ἑλλάδα. Ὁ δὲ ναυτικὸς πλη-

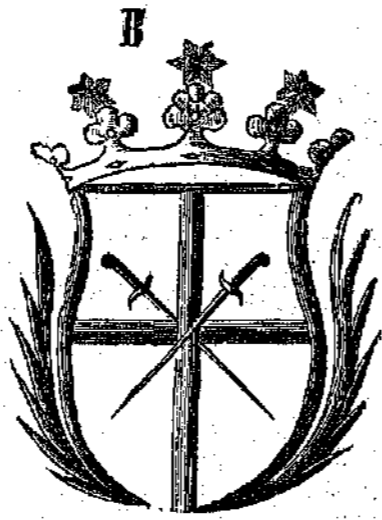
θυσμὸς εἶναι τόσῳ μέγας, ὥστε πολλοὶ ἀναγκάζον-
ται νὰ ζητῶσιν ἔργα εἰς τὰ ξένα ἢ νὰ περιμένωσιν
εἰς τὴν ξηράν.

Οἱ Ἕλληνες ναῦται εἶναι ἐν γένει ὀλιγαρκεῖς,
ἐνεργητικοὶ καὶ τίμιοι· τοσοῦτῳ δὲ ἀγκυρῶσι τὰς
οἰκογενεῖας τῶν ὧστε, ἅμα ὡς κατασκευάσωσι δι'
οἰκονομίας μικρὰν τινα περιουσίαν, σπεύδουσι νὰ
συναπολαύσωσιν αὐτῆς μετὰ τῶν οικειῶν. Μόνην
δὲ φιλοδοξίαν ἔχουσι νὰ γίνωσι κύριοι πλοίου, ἀ-
διάφορον μικροῦ ἢ μεγάλου, καὶ νὰ τὸ κυβερνώσιν.
Εἶναι δὲ πάντες ἄξιοι, διότι συνειθίσαντες ἐκ νεα-
ρᾶς ἡλικίας νὰ ταξιδεύωσι, γνωρίζουσι κάλλιστα
τοὺς ἀνέμους, τοὺς λιμένας, κλπ.

Τὸ ναυτικὸν τῆς Ἑλλάδος εἶναι μία τῶν δύο
ἀρτηριῶν αἰτίνες τρέφουσι τὸ κολοβὸν σώμα αὐτῆς.
Ὑποθέτομεν μάλιστα ὅτι ἡ μέλλουσα αὐτοῦ τύχη
θέλει ἀποθῆ λαμπροτέρα τῆς τύχης τῆς γεωργίας·
διότι, ἂν ἡ φύσις ἐξωμάλυνε τὰς ὁδοὺς τῶν
πλοίων, ἡ τέχνη δὲν ἐπραξεν εἰσέτι ἰκανὰ ἐν Ἑλ-
λάδι, δὲν λέγομεν ἵνα βελτιώσῃ τὰς μεθόδους, —
ἐπὶ πολλὸν χρόνον τοῦτο θέλει εἶσθαι ὄνειρον εἰς
τὸν τόπον τοῦτον ὅπου ἡ γῆ εἶναι ἐπ' ἀπειρὸν μεμα-
ρισμένη, — ἀλλ' ἵνα εὐκολύνη τὴν μεταφορὰν καὶ
τὴν ἐξγωγήν τῶν προϊόντων.

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΣΗΜΩΝ.

Μάρκος Σανούδος ὁ Ἑνετός, κυριεύσας κατὰ τὸ
1208 τὴν νῆσον Νάξου, ἀνηγορεύθη Κύριος αὐτῆς·
κατὰ δὲ τὸ 1212. κατέκτησε καὶ τὰς πέριξ νή-
σους Πάρον, Ἀντίπαρον, Ἴον, Σίφνον, Φολέγαν-
δρον, Μήλον, Κίμωλον, Σίφνον, Θήραν, Ἀνάφη-
ν κλπ., εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων φηροδότημα μικρὸν

προούριον καὶ διώρισε διοικητὴν καὶ ἀνάλογον φρου-
ράν. Ἀσφαλίσας δὲ οὕτω τὴν κατοχὴν τῶν κατα-
κτηθεισῶν νήσων ἠθέλησε ν' ἀπαλλάξῃ καὶ τῆς
Ἑνετικῆς κυριαρχίας· διὸ κατέφυγεν εἰς τὴν προ-
στασίαν Ἑρβίου τοῦ αὐτοκράτορος, ὅστις ὑπερα-
σπίσας αὐτὸν τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ἐκήρυξεν ἀνεξάρ-

τητον κυριάρχην τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος νήσων, δούς
τίτλον Δουκὸς τοῦ Ἀρχιεπελάγου καὶ
καὶ Πρίγκηπος τῆς Αὐτοκρατο-
ρίας. Ὁ Σανούδος οὗτος ἠγεμονεύσας ἐπὶ δώδεκα
ἔτη ἀπεβίωσε τὸ 1220 ἔτος, ἡ δὲ Δουκία μετέβη
ἀλληλοδικοδόχως εἰς εἴκοσι καὶ ἓνα ἐκ τῶν δια-
δόχων αὐτοῦ, ἠγεμονεύσαντων κατὰ συνέχειαν 330
ὡς ἐγγιστα ἔτη, ἂν καὶ μετὰ μίαν μόνον ἑκατοντα-
ετηρίδα δὲν ὑπῆρχον πλέον ἄρρενες ἀπόγονοι, ἀλλ' ἡ
διαδοχὴ μετέβη εἰς τὰ Οἰθῆα· ὅθεν οἱ νῦν φέροντες
τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ ἐνδεχόμενον νὰ κατάρχωνται ἐκ
Θηλεογονίας. Τὸ ὑπὸ στοιχ. Α'. οἰκόσημον τῶν Σα-
νούδων εὐρίσκεται ἐγγεγραμμένον ἐπὶ μαρμαῖρου ἐν
τῇ Μητροπόλει Νάξου.

Τὸ δὲ ὑπὸ στοιχ. Β'. οἰκόσημον ἀνήκει τῇ οἰκογε-
νεῖα Δεμάθα (De Matha καὶ De Matta), σωζο-
μένη καὶ σήμερον, ἥς ὁ ἀρχηγέτης ἐλθὼν εἰς Πά-
ρον, ὅπου πρῶτον ἀποκατέστη, ἔφερε πλοῦτη πολ-
λά, ὡς ἐκ τινῶν ἐγγράφων ἐξάγεται.

I. ΔΕ-ΚΙΓΓΑΛΛΑΣ.

ΔΙΔΟΡΑ.

—ο—

ΝΕΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ. Ἴδου τί ἀνέγνωμεν εἰς τι-
νὰ ἐφημερίδα τῆς Γενούης· ἡ ἐφευρέσις τοῦ παν-
τογραφικοῦ τηλεγράφου τοῦ καθηγητοῦ καὶ ιερῆως
Ἰωάννου Καζέλλης ἐκ Φλωρεντίας, σκοποὺν ἔχει τὴν
λύσιν ἐνός τῶν δυσκολωτέρων προβλημάτων τῆς
φυσικῆς ἐφαρμοζομένης εἰς τὰς βιοτικὰς ἀνάγκας.
Ἡ ἀπὸ ἐνός εἰς ἄλλον τόπον μεταβίβασις δι' ἐλα-
στικὸν σιδῆρου, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ ἀπόστα-
σις, ἀντιγράφων πα νομοιοτύπων εἴτε ἐγ-
γράφων εἴτε σχεδιασμάτων, εἶναι ἐπιχείρημα ἀλη-
θοῦς θαυμάσιον.

» Ὁ καθηγητὴς Καζέλλης κατώρθωσεν οὐ μόν-
ον νὰ λύσῃ ἐντελῶς τὸ πρόβλημα τοῦτο, ἀλλὰ
καὶ νὰ καταστήσῃ βεβαίαν τὴν ἐφαρμογὴν διὰ τῆς
μεταφορᾶς, διὰ γραμμῶν κεχωματισμένων, εἰς
συνθήν χάρσιν λευκῶν προσκεκολλημένων εἰς πᾶν
τηλεγράφου του, ἐγγράφων καὶ σχεδιασμάτων πα-
νομοιοτύπων, προσκεκολλημένων μὲν ἐπίσης εἰς
τὴν ἄλλην ἀμραν τῆς μηχανῆς, συγκοινωνούντων δὲ
διὰ σύρματος μεταλλικοῦ.

» Αἱ γενόμεναι τὸ πρῶτον δοκιμαὶ ἐγγυῶνται
περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐφευρέσεως ταύτης, ὅφει-
λομένης εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐφευρέσεως ἣτις θέλει
εἶσθαι τὸ θαυμαστότερον τῶν προϊόντων τῆς συγχρό-
νου ἐπιστήμης.

ΤΕΡΑΤΩΔΕΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΝ. Οἱ πρὸ δεκαεπτὰ
μηνῶν ἀναπλόντες καὶ καταπλέοντες τὴν Τάμ-
σαν, ἐβλεπον πρὸς τὴν ἀκρὰν τῆς νήσου τῶν Κυνῶν,
γενῆντιον κατασκευαστικὰ βραδέως μὲν ἀνεγειρό-
νον, ἀπαύστως ἕως προχωροῦν, καὶ ἀναλαμβάνον
σχῆμα ὑπερμεγέθους νηὸς. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν
παρετήρουν ξύλα καθέως ἰστάμενα· μετέπειτα δὲ

πλατύτατα καὶ ὀγκωδέστατα φύλλα σιδῆρου κα-
λύπτοντα τὸ μεταξὺ τῶν ξύλων τοῦτων διάστημα·
καὶ ἐπὶ τέλους μεταβληθέντα εἰς ὑψηλότερα τοῖχον
μεταλλικόν. Ἐὰν δὲ ἠρώτων τοὺς κατοίκους τοῦ
μέρου· ἐκείνου ὡς καὶ τοὺς ἐργάτας ὁποῖον τὸ
κελῶριον ἐκεῖνο κατασκευάσασα, ἦκουον πάντες τὴν
ἀπόκρισιν ταύτην· «Εἶναι ὁ γίγας τῶν Θηλασσῶν.»

Ὁ γίγας οὗτος τῶν Θηλασσῶν εἶναι ἀτυμπλοῖον.
καυπηγηθὲν ἵνα πλήρ μεταξὺ Αὐστραλίας καὶ Ἰν-
διῶν, καὶ ὀνομάζεται Μέγας Ἀνατολικός.
Κατασκευάσθη δὲ κατὰ σύστημα, ὅπερ δὲν πρόκει-
ται βεβαίως νὰ ἐξετάσωμεν ἐνταῦθα, τὸ ὅποιον ὁ-
μῶς εἶναι ἄξιον ὅλης τῆς προσοχῆς τῶν τεχνιτῶν,
καθὼς ἰον κάλλιστα καὶ στερεὸν καὶ κομψὸν εἶναι.

Τὸ πλοῖον τοῦτο ἔχει μῆκος μὲν 692, πλάτος
δὲ 83 ἢ μάλλον 114 ποδῶν ἀγγλικῶν, περιλαμ-
βανομένων καὶ τῶν ἐπικαλυμμάτων τῶν τροχῶν,
τῶν ὁποίων ἡ διάμετρος εἶναι 56 ποδῶν. Τρεῖς καὶ
διόφοροι εἰσὶν οἱ ἐλατῆρες δι' ὧν κινεῖται ὁ κολοσ-
σὸς οὗτος· τροχοὶ, ἑλιξ καὶ ἰστία· τῆσαρες δὲ
λέβητες μεταδίδουσι ἀτμὸν εἰς τὰς μηχανὰς τὰς
κινούσας τοὺς τροχοὺς, καὶ ἔχουσας χιλίων ἵπ-
πων ὀνομαστικὴν δύναμιν.

Ὁ ἑλιξ στρέφεται ὑπὸ τοῦ ἀτμοῦ ἐξ λεβήτων,
ὧν μεγαλύτεροι ποτὲ δὲν κατασκευάσθησαν, προα-
γόντων ἀτμὸν 1600 ἵππων. Ἀμφοτέρων δὲ τῶν
μηχανῶν ἡ δύναμις εἶναι 3, 00 ἵππων. Καὶ ὁ μὲν
ἑλιξ καὶ οἱ τροχοὶ στρέφονται συγχρόως, τὸ δὲ
πλοῖον, κινούμενον ὑπὸ τοῦ ἀτμοῦ μόνον, δια-
τρέχει 15 ἕως 16 μίλια.

Κατ' ἐξάκριτον, ὁ Μέγας Ἀνατολικός
φέρει ἐπὶ ἰστούς καὶ πλήρωμα ἐξ ἀνδρῶν 400.
Καὶ μικρὸς μὲν ἂ ἀριθμὸς οὗτος ὡς πρὸς τοιοῦτον
κολοσσόν, ἀλλὰ σημειωτέον ὅτι μὲγα μέρος τῶν
ὑπηρεσιῶν ἐκτελοῦνται διὰ τοῦ ἀτμοῦ. Διὰ τασά-
ρων ἄλλων μηχανῶν ἀτμοκινήτων ἀνασπύρονται αἱ
ἀγκυραὶ, ἀναπετάσσονται τὰ ἰστία, ἐξκιντοῦνται
αἱ ἀντλίας, κλπ.

Ἐνεκα τοῦ μεγέθους τοῦ πλοίου τοῦτου ἐγένοντο
δεκάτι καὶ τινες νεωτερισμοί. Ἐπειδὴ διὰ τὸ μέγα
μῆκος τοῦ πλοίου, ἡ ὠνὴ τοῦ διεθυντοῦ δὲν
φθάνει μέχρι τοῦ πηδαλιούχου καὶ τοῦ μηχανικοῦ,
τὰ προστάγματα μεταβιβάζονται διὰ σημάτων ἢ
διὰ τηλεγράφου ἠλεκτρικοῦ.

Πλὴν τῆς μεγίστης πιδότητος τῶν γυανθράκων
τοῦς ὁποίους φέρει πρὸς χρῆσίν του ὁ Μέγας Ἀ-
νατολικός, φέρει καὶ πέντε χιλιάδων τόνων
ἐμπορεύματα. ἔχει ὀκτακοσίους κωιτώνες τῆς ἀ,
καὶ ἀπέραντον τόπον τῆς β' καὶ γ' τάξεως δι' ἐπι-
βάτας. Τὸ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἰνδιῶν ταξείδιον
θέλει περατοῦται, ὡς ἐλπὶς, ἐντὸς 30 ἢ 33, τὸ δὲ
μέχρι Αὐστραλίας ἐντὸς 33 ἢ 36 ἡμερῶν.

Ἐμπορευμάτων ἑλλείψιν δὲν θέλει πάθει πό-
ποτε ὁ γίγας οὗτος· διότι τὰ ἐξυγόμενα· ἐξ Ἀγ-
γλίας διὰ τὴν Ὀκεανίαν καὶ τὴν Αὐστραλίαν εἶναι
ἀναρίθμητα. Μόνον τὸ 1853 ἔτος ἐστάλησαν τοιαῦτα,
ὅσα τοῦλάχιστον ἐδηλώθησαν, τιμώμενα περὶ
τὰ 500 ἑκατομμύρια δραχμῶν.

